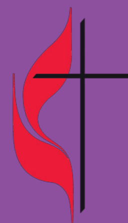
Nr. 143, detsember 2021

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

„Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle,
ja te peate olema MINU TUNNISTAJAD Jeruusalemmas ja
kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ILMAMAA ÄÄRTENI."

Ap 1:8

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 4 (143), detsember 2021 Hind 5.50 €

SELLES NUMBRIS:

Esikaane foto: Unsplash
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Robert Tšerenkov, Anneli Klausson, Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Meeli Tankler, Inna Välja, Jana Laaneser.
Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser
Keeletoimetaja: Inna Välja
Keeletoimetaja abi: Marleen Koppel
Küljendus: Kersti Tormis

Foto: erakogu

Mitte väga kaua aega tagasi tõi sõna „misjonär" meie kujutlusse riskialti inimese, kes läheb kodust väga kaugele võõra kultuuri sekka inimestele rääkima, et nad vajavad Kristust! Justnimelt rääkima, sest lihtsalt teises riigis elamist misjonitööna ei tõlgendatud. Aga kuidas nähakse misjonit tänapäeval globaliseerunud maailmas, kus võõrale maale elama minemine ei ole üksnes hulljulgetele ning kus info- ja kommunikatsioonitehnoloogia vahendusel saame oma sõnumit jagada ilmamaa äärteni?

Lood selle ajakirja veergudel maalivad teie ette pildi misjonist tänapäeva maailmas. Kahjuks ei võimalda ajakirja piiratud maht hõlmata kõiki misjonitöö aspekte, kuid küllap annavad kaante vahele mahtunud lood aimu sellest, kuivõrd mitmekesine on misjonitöö ning, enamgi veel, et igaüks meist võib ja saab olla misjonär. Igal ühel on võimalik anda oma osa Jumala missioonis, millest kirjutab Joel Aulis (lk 4).

Soovin, et igaüks meist võiks olla Kristuse tunnistaja just selles kohas, kus ta on, ja just sel viisil, mis talle omane on.

Head missioonil osalemist!

MARJANA LUIST

Foto: Pexels

HOIA SILM PEAL

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL
Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas aadressil
http://issuu.com/koduteel

Ja Jeesus ütles neile: „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!“
Mk 16:15

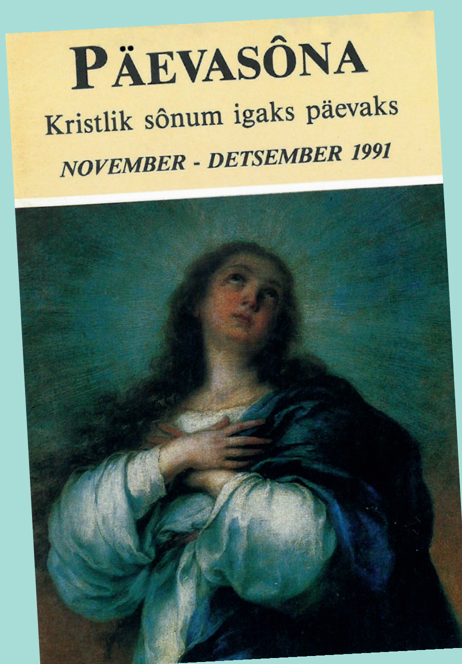
Käesoleval aastal oleme Eesti Metodisti Kirikus palju rääkinud Jeesuse suurest misjonikäsust – kuulutada evangeeliumi. Evangeelium on rõõmusõnum Jumala armastusest, mis sai ilmsiks läbi Jumala Poja Jeesuse Kristuse tuleku siia maailma, läbi Tema surma ja ülestõusmise, et meil oleks võimalik saada pattude andestust ja igavest elu. Jõulukuul tuletame eriliselt meelde kõiki neid sündmusi, mis on seotud Kristuse sünniga. Tema tulekut siia maailma võibki käsitleda misjonina, kus Kristus oli täitmas oma Isa suurt misjonikäsku maailma lunastamise plaanis. Nõnda on ütelnud ka kuulus maadeavastaja ja misjonär David Livingstone, et Jumalal oli üks Poeg ja temagi oli misjonär.

Aga ka kõik kristlased on teatud mõttes misjonärid, olles saanud Kristuselt misjonikäsu minna kõike maailma. Misjonäri tiitel paneb enamikku kristlasi end tundma ebamugavalt, sest suur enamus ei ole valmis kolima kuhugi võõrasse, tundmatusse riiki ja hakkama koguduse rajajaks pärismaalaste keskel. Kindlasti on neid kristlasi, keda Jumal kutsub kuulutama kuskil kauges riigis. Kuid käsku: „minge kõike maailma“ võib käsitleda ka selliselt, et ka meie endi lähikond on osa sellest „kõigest maailmast“ ja et me ümber on palju teisi, erinevaid maailmu: ärimeeste maailm, kunstnike maailm, arstide maailm, haritlaste maailm, hooldekodude maailm, noorte Instagrami ja TikToki maailm ja nii edasi, kus igal pool peab kuulutama evangeeliumi. Jumal kutsub meid minema iga inimese maailma, jagama Jumala armastust ja evangeeliumi rõõmusõnumit.

Mõeldes toredal advendi- ja jõuluajal sellele, kuidas Kristus tuli siia maailma oma missiooni täitma, mõtleme ka sellele, kelle jaoks meie võiksime olla misjonärid.

Õnnistatud jõuluaega soovides,

ROBERT TŠERENKOV,
superintendent

PÄEVASÔNA
Kristlik sônum igaks päevaks
NOVEMBER - DETSEMBER 1991

Esimene eestikeelne Päevasõna ilmus 30 aastat tagasi – 1991. aasta novembris.

EMK õnnitleb

19. jaanuar 1967, Rein Laaneser (55)
22. jaanuar 1992, Kristina Lepik (30)
25. jaanuar 1937, Olav Pärnamets (85)
22. veebruar 1967, Oleg Tšervonõi (55)

Eelmises ajakirja numbris ilmunud ristsõna õigete vastuste saatjate vahel loosisime raamatupoe Logos kinkekaardi. Võitjaks osutus Ene Viimne.

Juubeli-aastapäevad

12. veebruar 1967, Narva koguduse taastamine (55)
3. märts 1922, Tallinna kogudus (100)

Sündmused

9.–16. jaanuar 2022 Eesti Evangeelse Allianssi palvenädal (www.allianss.ee)
30. jaanuar 2022 ajakirja Koduteel veebinar (www.metodistikirik.ee)

Koduteel tänab Siseministeeriumi ja Eesti Kirikute Nõukogu toetuse eest ajakirja Koduteel kirjastamiseks.

Jõulud ja misjon

Foto: Unsplash

„Alguses lõi Jumal taeva ja maa." Nii tuttavad sõnad paljude jaoks, kas pole? Oli 1968. aasta 24. detsember, jõuluõhtu, kui needsamad sõnad ning järgnevad 9 salmi Piibli päris algusest kõlasid väga suurele hulgale inimestele üle terve maailma. Arvatakse, et umbkaudu veerand kogu tollasest Maa elanikkonnast sai sellest osa. Kolm päeva varem oli Maalt Kuu suunas startinud esimene mehitatud kosmoselend, mis väljus Maa gravitatsiooniväljast, jõudis Kuu orbiidile ning sealt tagasi Maale. Apollo 8 oli Apollo programmi teine mehitatud lend, pardal kolm astronauti – Frank Borman, James Lovell ja William Anders. Jõuluõhtu otseülekandes Maale otsustasid nad kuulajaskonda tervitada nende 1. Moosese raamatu salmidega.

Apollo 8 näol oli kahtlemata tegu taas ühe inimesepoolse missiooniga, milles väljendus püüd seni saavutamatute kõrguste ja kauguste järele. Ja see kirg kestab inimeses ikka edasi – sirutuda kaugustesse, milleni varem pole küünditud.

Me teame, et ühel teisel jõuluõhtul algas veel üks missioon. Missioon, mida oli väga pikalt planeeritud. Missioon, mille algatajaks polnud inimene. Selle algatajaks oli Jumal, Tema, kes alguses lõi taeva ja maa.

Kui inimese missioon oli püüelnud kaugustesse, mis olid olnud seni saavutamatud, siis Jumala missiooni eesmärk oli lähedus. Lähedus Tema ja loodud inimese vahel, lähedus inimese ja inimese vahel ning lähedus inimese ja loodu vahel.

Selleks astus Jumal ise esimesena inimese juurde, inimese lähedale. Jumal sai ise inimeseks Jeesuses ning elas inimesena inimeste keskel. Johannes ütleb, et Ta tuli omade keskele. Jah, ta tunnistab, et need, omad, ei võtnud kõik teda vastu. Nad ei tundnud ära oma Loojat, kes tuli nende keskele lihtsa puusepa pojana, kellele tema vanemad olid ingli korraldusel andnud nimeks Jeesus – Jeshua (vabastaja, päästja).

Jumala missioon/misjon algas tol esimesel jõuluõhtul ja kulmineerus *ca* 30 aastat hiljem Jeesuse ristisurma ning ülestõusmisega. Selleks, et lepitada inimkond Jumalaga ning taasluua lähedus, mis pärast pattulangemist oli kaduma läinud.

Jumala missioon kestab edasi. See ei lõppenud Jumala Poja tegevusega maa peal. Jh 17:18 ütleb: „Nii nagu sina läkitasid minu maailma, läkitan ka mina nemad maailma". Need on Jeesuse sõnad, kui ta palvetas oma õpilaste pärast taevase Isa poole. Misjon kestab edasi. See kestab seni, kuni Tema tuleb lõplikus võidus ning me tähistame seda Tema taevase pidusöögiga – nagu ütleb armulaua liturgia tekst. Kuni selle hetkeni kestab misjon.

Foto: Tiina Kõrtsin / Nipiraamat

Astuda välja. Astuda ligi. Jumal astus välja, tulles meie, inimeste keskele. Ta loobus kõigest, mis tal oli – *olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks; ja ta leiti välimuselt inimesena. Ta alandas iseennast, saades kuulekaks surmani, pealegi ristisurmani*. Fl 2:6-8.

Jumal kutsub meid osalema Tema missioonis: astuma välja oma mugavustsoonist, oma kodu- ja kirikuuksest – astuma inimeste ligi; loobuma oma privileegidest ja õigustest, alandama iseennast, saades kuulekaks Jumala alustatud missioonile kuni oma elupäevade lõpuni. Vaata sel jõuluajal iseendast, oma perest, oma sõpruskonnast kaugemale ja mine Jeesuse kombel rohkemate ligi – mine, teeni ja armasta neid – nad nii väga vajavad seda.

JOEL AULIS,
Tallinna koguduse pastor

Foto: Unsplash

Kõik muutub ajas, maa teeb oma ringe,
ja igast jõulust valgemaks saab päev.
See püha võtab maha elupinge,
küll hetkeks vaid, ent edasi siis läed.

Nii Jõululaps, kes südameisse tuleb,
meis aasta-aastalt kasvab suuremaks.
Vaid see, kes iseenda talle suleb,
ei suuda iial saada paremaks.

Jana Laaneser

21. sajandi misjonitöö uus pale

Foto: Seminari kogu

Paljud teadlased räägivad sellest, et läänemaailma (sh Euroopat) ei saa enam ei üldise eetika ega maailmavaate järgi pidada kristlikuks. Riik ei toimi enam kristliku kiriku kaitsjana nagu vanas Euroopas ning kristlusel puudub silmnähtav eelis või autoriteet teiste religioonide suhtes. Kui muiste nägi kristlik lääs kristluses oma kultuurikeset, siis nüüd on liikunud see ühiskonna ja kultuuri „äärealadele“.

Sajandi eest (1910) jagati Maailma Misjonitöö Konverentsil Edinburgh'is maailm kahte sfääri: kristlik ja mittekristlik. Selle läbi kogeti, et „siin“, kus meie elame, on kultuur vormitud evangeeliumi poolt ja meie kõik enam-vähem kristlased; ja „seal“ on kultuurid pigem mittekristlikud. Säärane mõtteviis, et „siin“ tegeletakse teenimistööga ja „seal“ misjonitööga, pole mingiski mõttes enam adekvaatne, vaid on vaat et pahupidine! Kui uurida kiriku kasvu, siis põhjapoolkeral on see jõudsalt kahanemas ja kasvamas hoopis lõunapoolkeral.

Aga veel märkimisväärsem on globaliseerumise ning tehnoloogiaküllastuse, informatsiooni ja mingil määral ka usulise transformatsiooni (elumuutuse) levimine, mis on määratletud mitte geograafiliste või poliitiliste piiridega, vaid pigem teadlike suhete arendamisega. Seda nii internetikasutuses kui ka tänu immigratsioonile meid ümbritsevates piirkondades.

Tõsi, misjoniteaduses on suur geograafiline ala, mida nimetatakse 10/40 aknaks või „vastupanuvööks“ ning mille alla kuulub suurem osa evangeliseerimata rahvaid (10 ja 40 viitavad laiuskraadidele maailmakaardil). Sinna kuuluvad ka riigid, milles kristlaste tagakiusamine on kõige intensiivsem. Aga kui siiamaani on see aken olnud kinni kirikule ja ainult üksikud vaprad misjonärid on sinna füüsiliselt kuulutama jõudnud, siis nüüd on see kõigi pärusmaa!

Olen suhelnud ühe 10/40 aknast pärit inimesega, kes ise elab Põhja-Euroopas ja on saanud kristlaseks. Püüan teda usuteel igati julgustada. Hiljuti on tema ema samuti Kristuse vastu võtnud; ema jüngerlus toimub eranditult läbi interneti ja telefoni ning on mõjutatud tütre usulisest kasvust vabas riigis. See on vaid üks miljonitest näidetest, kus geograafia ei mängi enam suurt rolli ja minul kui läänemaailma linnavurlel on ühtäkki võimalik mõjutada ühe kõige suletuma riigi kristluse kasvu – ja kui on säärane võimalus – kas siis mitte ka kohustus?

Selline uus misjonitöö ei puuduta mitte ainult kolimisalteid vapraid, vaid igat inimest. Teadlikult arendatud suhted nii sotsiaalmeedias kui ka immigrantidega võivad avada meile väga kaugeid uksi. Nüüd, enam kui kunagi varem, kehtivad John Wesley kuulsad sõnad: „Maailm on minu kihelkond.“

HINDREK TAAVET TAIMLA,
EMK Teoloogilise Seminari õppejõud,
Reeküla koguduse pastor

Foto: Unsplash

ÕPI MISJONIST EMK TEOLOOGILISES SEMINARIS

Kui misjoni valdkond sind huvitab ja soovid sellest rohkem teada saada, võid võtta osa tundidest aines „Sissejuhatus misjoniteoloogiasse“, kus õppejõud on Hindrek Taavet Taimla:

- **selgitab, millest lähtub misjon ja kuidas on see seotud Jumala kolmainsusega;**
- **aitab avastada, milline on 21. sajandi misjonitöö olemus ja kõige praktilisemad suunad meie kultuuri kontekstis;**
- **sütitab inimesi eluviisile, milles ka argieluga hõivatum inimene osaleb Jeesuse misjonitöös;**
- **avab mõisteid nagu *Missio Dei*, 10/40 aken, trinitaarne missioloogia, suletud riigid, sisemisjon, välismisjon, jne;**
- **kaardistab ülemaailmse kiriku hetkeolukorda Jumala missioonil, vaadeldes ka kaugemaid piirkondi ning tutvustades inimeste lugusid;**
- **tutvustab koguduse kasvu teooriaid.**

TOIMUMISAEG: veebruar-aprill 2022 (täpsed ajad selguvad detsembris). Aine sooritamine annab 3 EAP. Kursuse maksumus on 96 €. Võimalik osaleda nii kohapeal kui ka *Zoomi* vahendusel. Eelregistreerimine lingil https://forms.office.com/r/ssY0CxGha8 või saada osalemissoov e-mailile seminar@emkts.ee.

Oled väga oodatud!

Mis on kristlik misjon?

Kristlus on misjoniliikumine. Igas evangeeliumis ja Apostlite tegude raamatus läkitab Jeesus pärast surnuist ülestõusmist oma järgijaid, et nad oleksid Tema tunnistajad. Kuid mida misjonäriks olemine täpsemalt tähendab? Üks mitu aastat võõrsil teeninud eesti misjonär on väljendanud kurbust selle üle, et temasse suhtuti kui kangelasse. Kas misjonäriks olemine seda tähendabki? Ma ei usu, et Jeesuse kavatsuse kohaselt oleks misjon tegevusvaldkond, mis on määratud erilistele kangelastele või hästi valitud professionaalidele. Ma ei usu ka, et misjonäriks olemine erineb väga palju lihtsalt Jeesuse järgijaks olemisest.

Enne, kui hakkame analüüsima misjonäri olemust, peame mõistma misjoni olemust. Mis on misjonäri kohustused? Peaks olema loogiline, et järjepidevat kristlikku misjonitööd on võimatu teha, kui puudub selge arusaam probleemist, mille lahenduse osaks me oleme. Kui kristlus on misjoniliikumine, siis meie kui kiriku tegevust peab igas valdkonnas juhtima meie arusaam misjoni olemusest.

Misjoni alguspunkt: milles on probleem?

Jumala misjon on Piiblis algusest lõpuni selgelt näha. Esimesed kaks peatükki Piibli alguses ja viimased kaks selle lõpus (1. Moosese 1–2 ja Ilmutuse 21–22) näitavad Jumala igatsust olla meiega koos täiuslikul ja väga reaalsel viisil. Kõik, mis jääb nende peatükkide vahele (1. Moosese 3 – Ilmutuse 20), näitab, kuidas patt rikkus meie suhte Jumalaga ning kuidas see mõjutab meie eksistentsi kõiki tahke. Õnneks näitab see ka Jumala tegu, millega Ta toob probleemile lõpliku lahenduse. Meie ülesanne ehk misjon on olla osa sellest Jumala suurest lunastustööst.

Samas, kui inimene kuuleb, et misjon pakub pattude lunastust, võib see temas segadust tekitada. Üldiselt arvatakse, et „patt“ on miski, mida tehakse, st meie halvad teod. Kas sellest peabki meid lunastama? Kas misjon tähendab inimeste aitamist selleni, et nad ei teeks enam halba, vaid head? Osaliselt on see tõsi, kuid see ei selgita tegelikku probleemi ega tegele sellega. Enamikule meist on väga ebamugav aktsepteerida patu reaalsust, kuid just see on peamine probleem, millega inimkond silmitsi seisab ja millele misjon peab keskenduma.

Jumala looming oli plaanitud olema täiuslik ja hea, ja nii see ka oli (1Ms 1–2). Kuid et see nii jääks,

Foto: erakogu

selleks peab looming jääma ühendusse kogu headuse ja täiuslikkuse allikaga. Kui Aadam ja Eeva otsustasid elada ja tegutseda omaenda äranägemise ja arusaama kohaselt, mõjutas nende tegu kogu loodut – meid ümbritseva maailma osaks sai patt (Rm 5:12–19). Sellest hetkest peale oleme elanud patuse loomusega, kuigi oleksime pidanud olema pühad ja täiuslikud. Seetõttu oleme

Foto: Üllas Tankler

ka lahutatud Jumalast, kes on elu, headuse ja täiuslikkuse allikas. Kristlik misjon pakub peamiselt ja eelkõige võimalust parandada seda rikutud loomust.

Rikutud loomus ja purunenud suhe Jumalaga ei ole mitte ainult suurim probleem, vaid on ka kõigi teiste probleemide algpõhjus. Kristliku maailmavaate kohaselt oleme Jumalast lahutatud, meie süda sõdib Tema vastu ning meie loomus on rikutud. Peamine probleem või võitlus ei seisne siis mitte lihtsalt selles, mida inimesed teevad (lõpeta halb ja tee head), vaid me peame tunnistama, et meie loomus on rikutud, ning alandlikult Jumala poole pöörduma. Sellepärast ütleb Jeesus, et suurim käsk on armastada Issandat, oma Jumalat (Mt 22:36–39). Kogu muu inimlik või füüsiline dimensioon on meie ja Jumala vahelise suhte kõrval teisejärguline.

„Metodisti kiriku usuartiklid" sõnastavad traditsioonilise kristliku arusaama: Aadama pattulangemise tagajärjel on kogu inimkond juba sündides patuse, st rikutud loomusega. See on olukord, millest me ei suuda omal jõul välja tulla („Usuartiklid" 7–8). Misjonit võib kutsuda kristlikuks ainult siis, kui see suhtub tegelikku probleemi täie tõsidusega ning osaleb teadlikult selle probleemi lahendamises.

Loomulikult on hea uudis, et Jeesus suri meie pattude eest! Mida meie omast jõust ei suuda (patu väe eest põgeneda ja taastada oma suhet Jumalaga), selle teostas Jumal ise, saades inimeseks Jeesuse isikus, kes suri ristil ning tõusis surnuist üles. Just seda Head Sõnumit on meid kutsutud kuulutama. Kristlik misjon eeldab väga selget arusaama Jeesuse surmast ja ülestõusmisest, mis mitte lihtsalt ei näita Jumala soovi ja väge meid iseendaga lepitada, vaid viib selle ka täide (kui me selle vastu võtame!).

Evangeelium on palju rohkem kui lihtsalt see, et meie tunnistame,

Foto: erakogu

Kristina Lepik misjonireisil.

et Ta on meie Päästja. Jeesus on tõepoolest Jumal ning ainus Päästja kogu maailmale, mis on patu käes suremas. Paulus kirjutab, et tuleb päev, mil Jeesuse nimes nõtkub *iga põlv nii taevas kui maa peal kui maa all, ja et iga keel tunnistab: Jeesus Kristus on Issand* (Fl 2:10–11). Tuntud tekstilõigus kirjutab Johannes selgelt: *…et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu … kes ei usu, selle üle on kohus juba mõistetud* (Jh 3:16–18). Need sõnad ei kanna endas mitte ainult evangeeliumi tuuma, vaid ka misjoni peamist eesmärki: kui me tahame, et inimesed saaksid lepitatud Jumalaga nüüd ja igavesti, siis nad vajavad Jeesust! Aga *kuidas nad võivad uskuda temasse, kellest nad ei ole kuulnud? Ja kuidas nad saavad kuulda ilma kuulutajata? Ja kuidas nad võivad kuulutada, kui neid ei läkitata?* (Rm 10:14–15)

Evangelism sisaldab endas jüngerlust ja pühitsust ning sama kehtib misjoni puhul.

Misjon ei ole ainult evangeeliumi jagamine

Kristlikku misjonit ei saa taandada ainult evangelismile, nii nagu evangeeliumi jagamist ei saa taandada ainult patukahetsuspalvele. Evangelism sisaldab endas jüngerlust ja pühitsust ning sama kehtib misjoni puhul. Misjon keskendub evangelismile, kuid hõlmab endas teenimist ning töötamist Jumala riigi heaks, mis on juba meie juurde tulnud (Mt 12:28) kui eelmaitse Uuest Taevast ja Uuest Maast. See tähendab, et sama tähtis kui inimese julgustamine pärast patukahetsust pühitsuses kasvama, on see, et tema iga eluvaldkond võiks kogeda pühadust, mis on üles ehitatud Jumala sõnale. Iga kord, kui me evangeeliumi kuulutame, laieneb Jumala riik ühe sammu võrra. Samamoodi laieneb see iga kord, kui käitume armastavalt meid ümbritsevate inimestega, viisil, mis on kooskõlas Jumala pühadusega.

Alates kaasaegse misjoniliikumise algusest, kui William Carey 1793. aastal Indiasse suundus, on evangelism käinud käsikäes hariduse, tervishoiu ja igasuguste muude projektidega, mille eesmärgiks on aidata vaeseid ja abivajajaid. (See on kristliku misjoni osa olnud

tegelikult juba 2000 aastat – alates sellest, kui Paulus tegi korjanduse vaeste heaks (1Kr 16:1–4).)

Misjoni seesugune, laiem perspektiiv on olnud osaks ka soome-ugri misjonist, milles on osalenud Eesti kristlased. Projektide üheks eesmärgiks on julgustada inimesi pidama lugu oma emakeelest, samuti keele, kunsti ja kultuuri kaudu esile tõsta neid rahvusgruppe, keda on väga pikka aega marginaliseeritud ja diskrimineeritud. On tähtis rõhutada, et keele või kultuuri austamine ei ole viis, kuidas meelitada neid rahvaid Jeesust vastu võtma. Vastupidi, nende keelt ja kultuuri austatakse seepärast, et need on juba iseenesest imelised kingid Jumalalt. Suhtudes austusega ebaõiglaselt maha surutud rahvusrühmadesse, osutame neile armastust ja väärikust, mida nad väärivad, aga austame ka Jumalat, kes on nad loonud. Toites vaeseid, pakkudes rehabilitatsioonivõimalusi sõltlastele, suhtudes rõhutud inimgruppidesse armastuse, väärikuse ja õiglusega, tunnistame Jumala armastusest ning pakume eelmaitset Tema Kuningriigi täielikust tulemisest. Kõik see on oluline osa kristlikust misjonist.

Misjon on terviklik

Kristlik misjon peab olema terviklik selles mõttes, et inimliku olukorraga tuleb tegelda terviklikult. Jaakobus meenutab meile, et *usk, kui tal ei ole tegusid, on iseenesest surnud* (Jk 2:17). Jeesus tervendas haigeid ja toitis näljaseid, seega peab see olema osa ka meie misjonist. Samas on vaimulikud vajadused Piibli kohaselt igavikuliselt palju tähtsamad. Jeesus ise on öelnud: *Ärge kartke neid, kes ihu tapavad … pigem kartke teda, kes võib nii hinge kui ihu põrgus hukata*! (Mt 10:28). Terviklik lähenemine misjonile peab algama selle alguspunktist: kogu inimkond on Jumalast lahutatud ning suundub igavikku, mis on Temast lahus. See on vaieldamatult suurim probleem, seega ei saa misjonit pidada terviklikuks, kui see ei tegele nimetatud probleemiga konkreetselt ja teadlikult.

Me kõik tahame, et vaesus, haigused ja ebaõiglus kaoks sellest maailmast ning asenduks rõõmu, rahu ja harmooniaga. Kuid isegi kui see juhtuks, jääks alles Jeesuse küsimus: *Mis kasu on inimesel sellest, kui ta kogu maailma kasuks saaks, kuid oma hingele kahju teeks?* (Mt 16:26) Võime olla õiglased ja armastavad, kuid see ei tähenda, et oleme päästetud. Sest me ei pääse oma tegude tõttu, ükskõik, kui head me ka oleme. Igaüks võib teha head, aidates siiralt abivajajaid ning püüdes maailma paremaks muuta, kuid sellest ei piisa päästeks. Pääste toimub patukahetsuse kaudu ja usu läbi Jeesusesse (1Jh 1:9; Ef 2:1–9).

Kristlikust maailmavaatest lähtudes on lausa võimatu tegeleda edukalt vaesuse, ebaõigluse, rõhumise ja teiste ülemaailmsete probleemidega, kui esmalt ei saa lahendatud patuprobleem inimsüdameis. Markuse 7:20–23 ütleb Jeesus, et ahnus ja võimujanu sünnib patuses südames, mis sõdib Jumala vastu. Kristlikust perspektiivist lähtudes on muudetud süda ainus tõhus ja püsiv lahendus kurjusele (nt ebaõiglusele ja vaesusele), millega me silmitsi seisame. Uues Testamendis on seda kirjeldatud kui surmast ellu minekut uuestisünni kaudu. Paulus kasutab seda võrdpilti koloslastele saadetud kirja 2. ja 3. peatükis: *Ning teid, kes olite surnud üleastumistes ja oma ihu ümberlõikamatuses – teid on Jumal koos Kristusega elavaks teinud, andestades meile kõik üleastumised* (2:13). Uuestisünni läbi on meil uus elu Kristuses ja me suudame kuuletuda käsule: *Surmake nüüd need liikmed, mis on maa peal: hoorus, rüvedus, kirg, kuri himu ja ahnus …* (3:5).

Foto: erakogu

Misjonär Signe misjonipõld.

Misjon pakub tõelist lahendust

Kui me mõistame peamist probleemi, mida misjon püüab lahendada, siis näeme, kui naiivne on siinses maailmas oodata reaalseid ja kestvaid tulemusi, seni kui inimesed ei koge südame muutust Jeesuse pakutud uuestisünni kaudu. Loomulikult võime oma jõud ühendada ja muuta orjapidamise seadusevastaseks. Väga hea! Tegelikkuses aga kurjuse vorm lihtsalt muutub ja sünnib uus rõhumise vorm. Nendest orjadest, kes olid varem oma isandate alluvuses, saavad nüüd vaesuse süsteemi orjad. Patt ja kannatused leiavad uusi vorme, milles jõudsalt edasi areneda. Kurjus ei lõppe ka meie suurimaist pingutustest hoolimata.

Kristlik misjon suudab eristada haiguse nähtavaid sümptomeid viirusest, mis neid põhjustab. Meie kohus on leevendada nende sümptomite (vaesus, sõltuvused, ebaõiglus, rõhumine jms) valu, keskendudes samal ajal viiruse (milleks on Jumala vastu sõdiv patune süda) võitmisele. Hea Sõnum on see, et meil on ravim, mis selle viiruse kõrvaldab. Hesekieli 36:26 kirjeldatakse seda kui uue südame siirdamist. Peetrus kirjutab, viidates Jeesuse sõnumile Nikodeemosele (Jh 3. ptk), et *Jumal on meid uuesti sünnitanud* (1Pt 1:3).

Ka John Wesley rääkis põhiõpetustest 1770. aastal peetud jutluses: „Neid võib võtta kokku kahe mõis-

tega: uuestisünd ja usust õigeksmõistmine. Neid nõudkem kogu julgusega ... Hoidkem nende vanade, heade ja moest läinud õpetuste ligi, hoolimata paljudest, kes võivad neile vastu vaielda ja Jumalat teotada“.

Kristlikus misjonis on võimatu küsimust „Mis on misjon?“ eraldada küsimustest „Mis on pääste?“ ja „Mida tähendab kristlik elu?“ Kristlik misjon tähendab, et patuprobleemile leitakse tegelik lahendus ja pakutakse seda neile, kes ei ole veel kogenud elu täiust Kristuses. Meie ülesanne on tuua lähemale Jumala riik, mis algab nende südamest, kes Kristuse vastu võtavad. Riik, mis tahab laiendada ja muuta patuse, murtud ja ebaõiglase maailma kõiki aspekte: nii Jeruusalemmas, kus sa tunnistad oma naabritele, Juuda- ja Samaariamaal, kus sa korraldad rehabilitatsiooniprogramme, mis pakuvad vabadust Kristuse kaudu, kui ka ilmamaa äärtes, kus sa teenid handi rahvast Jamalis (Jamal tähendab ühes kohalikus keeles „maa lõppu“). See kõik on misjon, mida meid on kutsutud teostama.

Me kõik oleme misjonärid

Kristliku misjonitöö tegemine tähendab elada kristlikku elu – elu, mis on tunnistuseks Kristusest ja milles on teod, mis ustavalt ja teadlikult peegeldavad Jumala pühadust ning armastust neile, kes on meie ümber. Jumal otsustab, kas Ta kutsub meid teenima oma kogukonda või saadab teisele poole maakera. Kas teeme seda väljaõpetatuna ja ordineerituna täisajaga või vabatahtlikuna oma vabast ajast, Jumala silmis oleme kutsutud kiriku ülesannet ehk misjonit täitma just sel ainulaadsel viisil, kuidas Tema meid kutsub.

Misjonäril, kes läheb kohtadesse, kuhu varem pole jõutud, kaugel elava rahva hulka, kes ei ole veel kunagi kuulnud Jeesuse nime, on minu arvates üks põnevamaid misjonäriks olemise kutsumusi. Aga see ei ole ainus kutsumus. Misjon, mis toimub teisel maal teenides, ei erine oma olemuselt suuresti teenimisest omal maal. Misjoni põhiolemus on ikkagi sama.

Foto: EMK pildikogu

Arutelu noortelaagris.

Misjonäril, kes teenib Kuningriigi eesliinil inimeste seas, kes ei ole evangeeliumi kunagi kuulnud, ja sellel, kes teenib omaenda kogukonnas, on ühine see, et nad ei saa teenida üksi. Vaja on tugivõrgustikku koolitamiseks, samuti neid, kes on järjepidevalt abiks, pakkudes nii finantsilist kui ka emotsionaalset ja vaimulikku tuge, mida aastate jooksul paratamatult vaja läheb. See kehtib võrdselt nii kohalikus koguduses teenivale pastorile kui ka inimestele, kes organiseerivad evangeelseid laagreid, rehabilitatsiooniprogramme või töötavad kodututega. Keegi neist ei peaks teenima üksi. Pauluse kujund kogudusest kui ihust on väga oluline. Meil kõigil on misjonis osa ning võrdselt tähtsad rollid: mõned lähevad välja, mõned koolitavad minejaid, organiseerivad ja läkitavad, mõned toetavad praktiliselt. Ja palvetama peaksid kõik! Võimatu muutub võimalikuks isegi üksikisikule või väikesele kirikule, kui töötatakse koos. Eesti kirikud on väikesed ning nende ressursid piiratud, kuid meie kristlased on teeninud pikaajaliselt, pühendunult ja tõhusalt Siberis, Hiinas, Jordaanias, Indoneesias, Brasiilias, Etioopias ja teisteski paikades. Mida me ei suuda üksinda, seda võime teha ühises koostöös teiste denominatsioonide ja misjoniorganisatsioonidega. Eesti kristlased osalevad selles töös, püüdes võita maailma Kristusele ning olles ühel või teisel viisil misjoni osa.

Misjon on ülioluline

John Wesleyle meeldis järgmine lause: „Tähtsates asjades olgu ühtsus, vähemtähtsates vabadus ning kõigis asjus ligimesearmastus.“ Misjon on see, mida peame tegema, kui me tõesti mõistame patuprobleemi tõsidust ja inimese lahutatust Jumalast. Misjon pakub lahendust, mis on saadaval ainult Kristuses, aidates eksinutel vastu võtta Jumala riigi elu ja seda ka elada. Seega peab misjonisse suhtuma kui millessegi väga olulisse.

Iga inimene sellel planeedil vajab Jeesust. Peamine sõnum, mida me peame kuulutama, on patukahetsus ja see, et usk Jeesuse ristisurma ja ülestõusmisse kõrvaldab meie patu. Jüngerlus, inimeste aitamine, et nad võiksid uuestisünni läbi muudetud südamega elada püha elu, ning Püha Vaimu elu inimestes muudab järk-järgult elu ja suhteid järjest suuremate lainetena.

See on kristlik misjon. See on sinu misjon ja see on ka minu misjon.

MARK NELSON,
EMK Teoloogilise Seminari dekaan

Pastorina kohapeal elamine aitab mõista inimeste elurütmi

Paide koguduse pastor Kristina Lepik kolis Tallinnast Paidesse, et teenida kogukonna inimesi kohapeal. Mis teda selle otsuseni viis ja kuidas edeneb seal tema töö, uuris Meeli Tankler.

Foto: erakogu

Kuidas tuli sulle selgus, et Jumal kutsub sind pastoriteenistusse?
Enamasti kõigel me elus on eellugu, mingid varasemad sündmused ja olukorrad on valmistanud meid tänaseks. Umbes viis või kuus aastat enne pastoriteenistusse astumist tundsin, et mu süda valutab inimeste pärast, kes ei ole kogenud Jumalat oma päästjana, ja mulle tegi meeletult haiget, kui keegi kogudusest lahkus. Kogudusega seonduv ei jätnud mind kunagi külmaks ja pani mõtlema, kas saaksime või peaksime tegema midagi teisiti. Õppisin sel ajal ülikoolis, olin aktiivne Eesti Evangeelsete Üliõpilaste Ühenduse töös, kuid igatsus või n-ö püha rahulolematus kogudusetöö suhtes käis minuga kaasas. Minu palve oli neil aastatel, et Jumal võtaks mu elu ja südame ning kasutaks seda oma riigi jaoks.

Pöördeline hetk toimus Piiblikoolis õppides 2016/2017 aastal. Rääkisime palju andidest, mida Jumal on meile andnud, mida teised meis näevad ja kuidas me neid kasutada saaks. Selline turvaline, toetav ja samas ka väljakutsete-rikas keskkond on nii oluline, õppimaks nägema Jumalat ja tema plaane ning kõike seda, mida ta on inimese sisse pannud. Minu igatsus on, et meie kogudustes oleks selline tervislik ja kasvule suunatud keskkond, kus me saamegi kasvada Jumalas!

Õppimise lõpusirgel, kevadel, kui me ühes mentorlusringis rääkisime koguduse tööst, andidest ja mida me teeme peale lõpetamist, tõusis minus kindel veendumus, et minu järgmine samm saab olema karjaseametiga seotud. Enne seda olin ma juba kindel, et kogudusetöösse on Jumal mind kutsunud, kuid mil määral, oli seni udune. Seda kõike kinnitasid minu vestlused tolle aja mentori Ago Lilleoru ja õpetaja Rodney Corcoraniga, kes on olnud võtmeisikud selles, kus ma täna olen. Agolt julgustust saades vestlesin mitmel korral ka meie superintendendi Taavi Hollmaniga, kes mulle pakkus Paide koguduses kaasalöömist ning nii see lugu edasi hargnes. Asusin õppima Eesti Metodisti Kiriku Teoloogilisse Seminari ja peale esimest õpinguaastat õnnistati mind Paide koguduse kohalikuks pastoriks.

Mis viis Sind otsuseni kolida elama Paidesse, kus asub Sinu kogudus?
Ma sõitsin Tallinna ja Paide vahet kolm aastat. Juba teise aasta kevadeks sai mulle selgeks, et nii ma kogudust ei ehita. Koguduse liikmed olid söödetud, kuid kaugemale ma ei suutnud sirutada selle distantsi pärast. Koguduse ülesanne on aga suurem ja nagu piiskop igal aastakonverentsi lõpul läkitab pastorid linnadesse, mitte ainult kogudustesse, nägin, et pühapäeviti Paides käies tulen ma alati justkui teise maailma ja raske oli end nii väikese ajaga panna kohanema. Kogu asjale andis hoogu juurde superintendendi Roberti julgustus pastoritele: mõelda, kuidas kogudust edasi viia ja mitte pelgalt säilitada. Selline tunne mul oligi, et ma säilitan ega liigu edasi. Kolimise mõte settis mu südames umbes 1,5 aastat, kuniks ma tegin otsuse: „Okei, Jumal, ma kolin." Ma usun, et see oli Jumal, kes istutas mu südamesse mõtte, mis ei andnud mulle rahu enne, kui ma tegin otsuse teoks. On julgustav teada, et Jumal on meiega ikka pikameelne ja valmis ootama. Eks otsusele aitas kaasa ka õpingute lõppemine ja arusaamine, et pean vahetama töökohta.

Ma julgustan otsima Jumalat! Sest kui me elame Jumala mõtete järgi, siis elame rahus, ükskõik, mis parasjagu ümberringi toimub. Selle tunnistaja ma täna olen, et elamine oma kogudusega samas linnas loob erinevust. Tänaseks on mul tekkinud mitmeid kontakte kohalikega, mida ma enne ei suutnud kui-

dagi saavutada. Samas linnas elamine aitab mõista elurütmi, milles kohalikud liiguvad ja toimetavad, aitab näha inimeste muresid ja rõõme lähedalt. Ja sellelt pinnalt saab minna edasi. Mulle tundub küll, et peab paika räägitu – et eestlaseni jõuda päästesõnumiga, pead sa esmalt võitma tema usalduse.

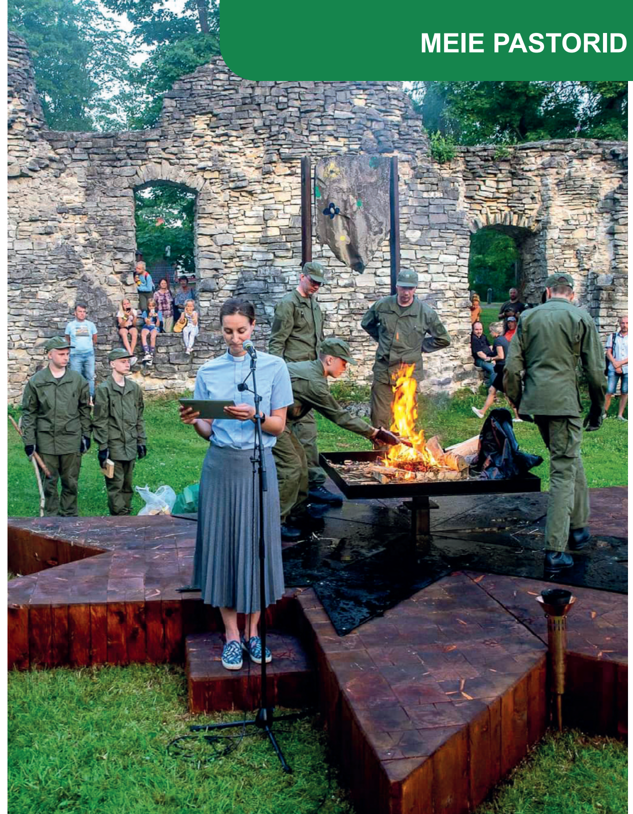
Kuidas Sa iseloomustaksid Paide linna ja oma koguduse kohta selles linnas?
Paide on väga väike, kuid kompaktne. Kohe kolides kogesin, et kogu minu anonüümsus, millega ma Tallinna lähistel elades olin harjunud, on kadunud ja iga minu liigutus on loetav. See ei ole üldse halb asi, ma pidin sellega lihtsalt harjuma. Ja nagu väikesele kohale omane, kõik teavad enam-vähem kõike ja kõiki. Meie viimaste aastate tagasihoidliku (kuid siiski olulise) kogudusetöö tõttu oleme püsinud varjus. Samas, meie kiriku asukoht kesklinnas on väga hea ning ma usun, et strateegiliselt on lootust palju.

Mis olid Su esimesed sammud suhete arendamisel kogukonnaga? Kas ja kuidas on kogukond Sinu arvates Sind omaks võtnud?
Kohapealne elu on andnud rohkem võimalusi koguduseliikmeid külastada ja ma olen tänulik oma koguduse liikmete eest. Ma usun, et nende palved ja ustavus on suur õnnistus, et meie kogudus on püsinud. Esimesed poolteist kuud peale kolimist oli mul aega lihtsalt sisse elada, sel ajal ei olnud mul tööd. Sain käia linna peal palvejalutuskäike tegemas ja lihtsalt inimestega tutvumas. Näen, et need kolm aastat, millal sõitsin edasi-tagasi, ei olnud ka tühised. Selle ajaga sain õppida tundma oma kogudust ja nemad mind. Pärast kolimist olen mõnega üsna tihedalt suhtlemas ja nende kaudu olen saanud tuttavaks siin elavate inimestega.

Paidesse kolides andis superintendent Robert mulle nõu võtta eesmärgiks kohtuda iga nädal uue inimesega. Ja need poolteist kuud nii ka läksid, nüüd on mul neist inimestest palvenimekiri, sest täna enamik neist ei käi veel kirikus.

Samuti võtsin ühendust teiste kohalike koguduste pastorite ja töötegijatega ning tutvustasin ennast. Koguduste vaheline koostöö on mul olnud pikalt südames ja milline vägi selles tegelikult seisneb, kui Jumala lapsed saavad ühel meelel kokku tulla! Luteri koguduse õpetaja on olnud suureks julgustuseks ja on mind kaasanud linnaüritustele, kus ta ise on palutud osalema. Näiteks viisime koos läbi advendiküünla süütamise ja õnnistamise, kus ma ütlesin lühikese sõnumi linnarahvale. Samuti on nad lubanud kasutada enda ruume, kus me jõulude ajal viisime läbi laste jõuluürituse koostöös EMK Tallinna koguduse lastega.

Mis on Sinu jaoks olnud kõige olulisemad õppetunnid pastoritee algusaastatel?
Tuleb osata kuulata ja vaadelda ja üldse kõik meeled peavad olema ärksad. Alati tuleb küsida mitme inimese käest arusaama olukorrast, et mõista seda adekvaatselt. Mul oli üks juhtum, kus toetusin ainult ühe inimese arusaamale ja sellest tuli paks pahandus.

Foto: Ants Leppoja

Võidupüha tule õnnistamine Paides.

Ajakasutus on teine õppetund ja seda jätkuvalt õpin. Kui palju võtta aega jutluse ettevalmistuseks? Kui jutlusega alustada nädala lõpus, siis on ka pühapäeval vastav tulemus käes.

Väga lihtne on kaotada ära aeg iseenda vaimulikuks kasvuks. Muidugi kasvatab ka jutluse ette valmistamine mind ennast, kuid lihtsalt Piibli lugemine ja palvetamine on ka vajalikud. Mingil hetkel avastasin, et loen Piiblit ainult selleks, et valida pühapäevaks kirjakohad ja valmistada jutlust – see pani mind tegema muudatusi oma päevakavas ja jällegi, pean seda väga jälgima, et mul oleks aeg, kus ma ise olen Jumala ees, lugedes Sõna ja oodates palves.

Kas ja kuidas sead oma töös eesmärke – iseendale ja kogudusele?
Ma vajan inimesi enda ümber, kes minult aeg-ajalt küsivad, et kuidas siis on? Kas sa tead, mis sa teed? Kuidas sul läheb? Eks me kõik vaja neid küsimusi, et edasi liikuda. Ise pusides võime jääda paigale seisma. Kui ma kolisin, juhtusin rääkima mitme inimesega enda kolimisest ja sain häid soovitusi, millele tähelepanu pöörata ja mida eesmärgiks võtta. Mingi aeg olin innukas neid täitma, kuid ajapikku igapäeva askelduste keskel harjusin ja jäin seisma. Siis tuleb jälle keegi ja raputab mind maast lahti. Seega mina kogen, et eesmärkide seadmine käib suuresti käsikäes kellegi ees vastutav olemisega. Olen tänulik Jumalale, et neid inimesi on mul alati olnud.

Kuid ma tean, et eesmärke on vaja, et hoida end tegemast juhuslikke asju ja teada, kuhu suunas sa oled minemas. Me mõtleme ja paneme paberile mõtteid, unistusi ja plaane, kuidas Paide kogudusega liikuda edasi, kuid see kõik on veel värske, eks sellest tuleb juttu kusagil mujal.

Venna Eddie Fox'i mälestuseks

Olav Pärnamets ja dr Eddie H. Fox.

28. juulil 2021 lahkus igavikku EMK kauaaegne sõber Eddie Fox. 3.–5. septembril Tallinnas toimunud EMK Aastakonverentsil alustas Olav Pärnamets Eddie Foxi mälestuskõnet, kuid lõpetada ta seda ei saanud, sest kantslis olles tabas teda insult. Olavi nõusolekul trükkis tema abikaasa Urve käsikirjalise kõne ära, et pooleli jäänud kõne saaks lõpuni jutustatud.

See on lugu sellest, kuidas Jumal oma lapsi üksteise õnnistuseks kasutab.

1975. a kutsus 1944. a sõja jalust Rootsi põgenenud EMK pastor Eduard Raud mind, Tallinna metodisti koguduse pastorit, oma abikaasa Sofie matustele Norrköpingis. Kohtusin seal Norrköpingi linna metodisti koguduse pastori Rolf Lindelliga ja osalesin nende pühapäevasel jumalateenistusel.

Pastor Lindell oli Rootsi metodistide esindajana kutsutud osalema *Board of Discipleship* UMC poolt korraldatud üritusel *New World Mission*, mille juhiks oli Dr Eddie Fox. Selle ürituse käigus kutsutud pastorid ja evangelistid suunati kahe nädala jooksul teenima erinevaid kogudusi, viibima erinevates kodudes Tennessees (Nashville), Põhja-Carolinas, Alabamas (Birmingham). Iga külalispastor pidi teenima kahte kogudust pühapäevasel jumalateenistusel ja piiblitunnis, kus tuli kuulajatele tutvustada ka oma kogudust, ühiskonnaelu erinevaid valdkondi jne.

Too Rootsi pastor, olles sellised kogemused läbi käinud, otsustas kirjutada Eddie Foxile ja soovitada tal kutsuda mind – üht tundmatut kuju raudse eesriide tagant.

Mulle täiesti tundmatu pastor dr Eddie Fox tegigi tolle Rootsi metodisti pastori soovituse järgi. Varsti sain dr Foxilt kirja, kus oli lühitutvustus ja kutse osavõtuks eelpool kirjeldatud üritusest nimega *New World Mission*.

Kes tolleaegset Nõukogude Liidu olustikku mäletab, teab, kui harva kerkis raudne eesriie isegi tähtsate tegelaste kohal, liiati siis minusuguse, kolmanda sordi kodaniku – metodisti pastori kohal!

Mul ei olnud eriti suurt usku, kui ma palvetasin: „Issand, kui Sina tahad, et ma sinna lähen, siis hoolimata kõigist takistustest, Sa avad tee. Issand, kui Sina tahad, lükkad Sa ka raudsed eesriided kõrvale." Palusin Jumalalt juhatust ja sain julgustust: Jesaja 45:2 „Mina käin su ees ja teen kingud tasaseks, ma purustan vaskuksed ja raiun katki raudriivid!" (raudse eesriide) „Ma avan sulle pimeduse varjust varandusi ja peidupaikadest aardeid, selleks, et sa teaksid, et see olen mina, Issand, Iisraeli Jumal, kes sind on kutsunud nimepidi."

Annan sulle varandusi! Vene rahvas ütleb, et parem on omada 100 sõpra kui 100 rubla. Sõprugi on mitmesuguseid, üpris erineva kaaluga oma tähtsuselt ja tähenduselt, oma ustavuselt ja armastuselt. Õige sõber on sõber igal ajal.

Issand avas tee ja 1978. a aprillikuu lõpus maandusin Nashville'i lennujaamas, kus toimuski minu esmakordne kohtumine Eddie'ga.

„*Eddie, it is a miracle!*" olid mu esimesed sõnad talle kätt ulatades. Ja tõepoolest, Jumal õnnistas armuliselt oma imedega meie 43 aasta pikkust sõprust, mis algas juba 13 aastat enne Eesti iseseisvumist.

Kokkuvõtlikult saan öelda, et Eddie oli sõber, kes Jumala armust ja tarkusest suutis rohkem kui sada sõpra rakendada Jumala koguduste teenimise vankri ette, et Jeesuse nimi saaks kõikjal tuntuks ja austatuks.

Eddie oli 25 aastat Metodisti Maailmanõukogu evangelismitöö juht. Et talle usaldatud ülesande

suurusest aimu saada, peab mainima, et Metodisti Maailmanõukogu koondab metodistliku traditsiooniga kirikuid 155 maal, liikmeskonna koguarvuga *ca* 85 miljonit. Kristuse hea sõnumi saadikuna jõudis ta väga paljudesse paikadesse. Kuid tema kabineti töölaual oli ainsana sinimustvalge lipp.

Dr. Eddie Foxi arusaam Kristuse evangelismist, nagu seda peaks kuulutama ja kogema, on kokkuvõtlikult tema poolt väljendatud nõnda: „Kus iganes kirik on ustav Piibli õpetusele, puhtale pühale elule, avatud Pühale Vaimule ja kuulekas kiriku korrale, seal sa leiad kiriku, kes on elujõuline ja nakatav. Ja kus seda ei ole, sa leiad kiriku, mis on surnud sekt. Tal on vaid vorm, kuid puudub vägi.“

Eddie oli maast madalast seotud ühe väikese metodisti külakogudusega Tennessee osariigis USA-s. 9-aastasena väljendas ta oma soovi järgida Jeesust.

16-aastasena soovis saada jutlustajaks, nagu oli olnud ta vanaisa. Kirik volitas teda jutlustama, kui Eddie oli 17-aastane. Hiljem sai temast ordineeritud vanem. Ta teenis kogudusi Holstoni konverentsi piires, mis hõlmab Tennessee ja Virginia osariike. Eddie Fox oli palju aastaid hõivatud ÜMK evangelismi, jüngerluse ja kristlaste vaimulikku kasvu edendavates valdkondades.

Olles juba kuuendat põlve metodist kirikuisa John Wesley vaimus, oli ta murelik võõraste, ebakristlike suundumuste pärast, mis on kahjuks ÜMK-s aset leidnud.

Eddie otsis ja leidis võimalusi, toetamaks kogudusi nii Eestis, Ida-Euroopa maades kui ka Kuubal. Tal on märkimisväärne osa Tallinna, Tartu ja paljude teiste Eestimaa pühakodade sünnis ning restaureerimisel ning EMK Teoloogilise Seminari asutamisel. Dr Eddie Fox oli EMK Teoloogilise Seminari eestseisuse liige, samuti EMK Aastakonverentsi auliige. Ta oli ka ühenduse *Friends of Estonia* (Eesti Sõbrad) üks olulisematest juhtidest.

Tänan Jumalat, kes kinkis mulle privileegi olla tema sõber. Keegi on öelnud: „Paljud inimesed kõnnivad su ellu ja sama kiiresti ka lahkuvad sealt, aga ainult tõelised sõbrad jätavad jalajälje sinu südamesse.“

„Õndsad on need, kes Issandas surevad – nad hingavad oma vaevadest ja nende teod järgnevad neile.“ (Ilm 14:13 refereering)

28. juuli hommikul sain õde Mary Nell Foxilt sõnumi, et tema kallis abikaasa ja meie kiriku kauaaegne hea sõber Eddie Fox on lahkunud igavikku.

Eddie ja Mary Nell olid abielus üle 60 aasta ja ma ei kujuta ette Eddiet ilma Mary Nellita. Hoidkem ta abikaasat Mary Nelli ja ta peret oma eestpalvetes!

Jumalalt tulevad kõik head anded. Ühed neist kõige kallimaist on head sõbrad nagu meie vend Eddie Fox.

OLAV PÄRNAMETS

IN MEMORIAM

LAAS HELDE 3. nov 1921–2. aug 2009
Tänavu novembris oleks EMK Pärnu koguduse pastor Laas Helde saanud 100-aastaseks. Temast on jäänud paljudele eriline mälestus kui vitaalsest, hoolitsevast ja isalikust pastorist. Laas Helde teenis pastorina EMK Pärnu metodisti kogudust kuusteist aastat.

6. novembril tähistas Pärnu Agape kogudus pastor Helde sünniaastapäeva mälestusjumalateenistusega. Aastapäeval esitatud Toomas Pajusoo ettekannet Laas Helde elu ja teenimise kohta saad lugeda EMK kodulehelt www.metodistikirik.ee.

AINO HENNO 25. nov 1921–6. sept 2021
Luuletaja ja vaimuliku kirjanduse tõlkija Aino Henno oli 64 aastat Tallinna metodisti koguduse liige. 25. novembril saanuks ta 100-aastaseks. Aino viiest lapsest üks oli Kuressaare metodisti koguduse kauaaegne pastor Tiit Henno. Ainot jäävad mälestama 42 järeltulijat ja Tallinna metodisti kogudus.

Kuulata! Sügavus hüüab.
Põrm igatseb puhkuse järele.
Vaim õndsusse, Jumala juurde. (Aino Henno)

Tänuga südames meenutan armsat usuõde Ainot. Ta oli väga soe ja osavõtlik inimene, kes tegi väsimatult palveid paljude inimeste eest. Ka mina võin tänada selle abi ja õnnistuse eest, mida tema palved ja usujulged sõnad minu ellu tõid. Tema kogutud ja kirjutatud tunnistused, elulood ja luuletused jäävad meid ikka julgustama usuteel.

On raske harjuda, et siin me eal ei kohtu,
kuid üleval me näeme, Isa nõnda säeb.
Ja mälestused – ei need rohtu
ning sinu palveõnnistus – see jääb.

Maire Simm

20 AASTAT SAKUSSAARE KOGUDUST: kuidas Jumal loob kogudusi

26. oktoobril 2021. aastal tähistas Sakussaare kogudus oma 20. aastapäeva. Neil tähtpäevadel on hea tagasi vaadata, sest tagasivaatavas perspektiivis asetuvad olnud sündmused omale kohale ja saavad rõhuasetuse, mis toovad eredalt esile Jumala imelise tegevuse nii inimeste elus kui Tema plaanide elluviimisel. Anne Saluraid vestles Sakussaare koguduse loomisest Hans ja Sirly Lahiga.

Hans Lahi pere elas 1981. aasta maikuus üle traagilise õnnetuse, kui nende kodumaja maha põles. Kuid neis sündmustes ilmutas Jumal ennast tulevikku vaatavana nii Hansu elus kui Sakussaare saatuses. Ta meenutab: „Põlengu päeval kutsus Jumal mind vanaema palveraamatu lehe kaudu, mida tuul mu ette kandis. *Ruah*, Vaim ja tuul, eks ole! Jah, tuleb üks leht ning järsku tunnen südames, et ma tahan seda lehte lugeda. Tuul toob selle otse mu jalgade ette. Võtan üles ja vaatan – see leht on vanaema palveraamatust ning seal on kirjas 121. laul Piiblist: „Kust tuleb mulle abi? … Ma tõstan oma silmad üles mägede poole, mu abi tuleb Jehoova käest, kes taeva ja maa on loonud“…. Sel momendil tuleb mu silme ette seesama, viljavihuga, gooti kirjas kirjutatud ilus seinapilt, mis rippus vanaema voodi kohal: „Mu abi tuleb Jehoova käest, kes taeva ja maa teind.“ (vanas keelepruugis). See oli nii suur kinnitus, et tõesti, see on mu vanaema Jumal, mu esiemade Jumal, kes mind kõnetab.“

Eesti taasiseseisvumine tõi vabamat õhkkonda ja lõi eeldused ka usuliseks liikumiseks. Mitmetel erinevatel põhjustel leidsid paljud usust võõrdunud inimesed jälle tee kirikutesse. Nii ka Hans ja Sirly Lahi. Nagu Hans meenutab: „Me ei saanud oma poega lasta ristida, sest enne pidime ise ristitud saama. Nii läksimegi Ilumäe kogudusse (EELK kirik Lääne-Viru maakonnas – A. S.), kus tegime kõik vajalikud „kiriklikud toimingud“ – leeritamise, ristimise ja tagantjärele ka laulatuse. Samal ajal tekkis ka kodugrupp Viitnale, kuhu kogunesid paljud Jumala ligiolu otsivad inimesed. Meid kutsuti sinna mitmel korral, enne kui vedu võtsime. Mäletan, et Viitna päevilt sai alguse tõeline vaimuelu. Iga kord anti meile Piiblit lugeda ja siis kordus ikka ja jälle see „Hans, alusta ja Hans, lõpeta!“ Mul juba täitsa sees keeras, et misasja, muudkui Hans! Ma ei teadnud ega osanud veel õieti midagi. Aastaid hiljem ütles Treuliide, Benjamin Lillemäe ema, Tapa haiglas surivoodil olles: „Hans, kas sa nüüd mõistad, miks ma sul käskisin neid asju teha?“

Nii me käisime koos palvetamas ja osaduses, aga pühapäeviti sõitis kõik Viitna rahvas Tapale. Aja jooksul kujunes Tapa meie koguduseks. Samal ajal ehitasime Sirlyga oma maja Sakussaarde ning kasvasime vaimulikult Endel Rangi armastava juhatuse ja palvete toel.“

Juhtus aga nii, et Viitna talu perenaine, kus koos käisime, lahkus igavikku. Tema poeg ei tundnud kutsumust alustatuga jätkata ning müüs lõpuks majagi. Nüüd tõstatus küsimus: kuidas edasi? Kus osadusõhtuid jätkata? Kogu rahvas ootas, kuna polnud kohta, kuhu kokku tulla. Proovisime koguneda meie rohelist värvi majja, kus tol ajal elas peale meid veel üks pere. Aga mõne aja pärast teiselt poolt seina juba koputati: „Mida te seal teete?“ Pärast seda käisime mõned korrad aednike juures Palmses, kuid paraku nende perele see ei sobinud. Samal ajal rahvas ootas ja küsis: „Noh, millal teie maja siis valmis saab?“

Hans pajatab elavalt mitmeid imesid seoses maja ehitamisega ja nimetab nimesid, kes kõik Jumala „käsutuses“ tegutsesid: kes töökätega, kes materjalidega, kes palvetega, kes muul viisil.

Hans: „Tegelikult on Jumal nii palju igalt poolt kogu elu liigutanud. 1997. aasta 1. augustil kolisime vastvalminud majja sisse. Ja siis muidugi tulid inimesed: „Oi! Hans, sa oled sellise maja püsti pannud! Kas sa ise tegid või?“ Mina vastan, et kaugel sellest. Mul oli küll abilisi, aga töödejuhatajaks oli Jumal. Ma

Foto: EMK pildikogu

Sakussaare.

ei saa öelda, et mina olen olnud selle ehitaja.

Pärast seda, kui Olav Pärnamets ja Endel Rang olid Sakussaares meie maja ja siinse vaimuliku töö sisse õnnistanud, hakkasimegi siin koos käima ja osadusi pidama. Meie kokkusaamistel käis väga palju külalisi. Kui mõni külaline tuli Tapale, siis Endel ütles ikka: lähme Sakussaarde. Tema aitas suurel määral käivitada siinset tööd. Ümbruskonnas elas tol ajal palju lapsi ning kohe sai ka alustatud lastetööga. Selle töö eestvedajaks sai Sirly. Mäletan, kuidas me koos Sirlyga poole ööni pilte värvisime ja plakateid kujundasime, mis aitaksid vaimulikku sõnumit ja mõnd tarka mõttetera lastele paremini mõistetavaks teha.

Kuna aga lapsi oli palju ja erinevas vanuses, siis tuli neid peagi jagada kahte gruppi – nooremad ja vanemad. Suur osa Palmse kooli õpilastest hakkas Sakussaares käima. Ja kuidas nad tulid? Üks rääkis teisele: kuule!... tule ka... seal on vägev! Teine kolmandale ja nii neid koguski üle 30. Meil oligi see põhimõte, et tullakse ainult omast tahtest. Abiks tuli leida veel paar inimest, kes aitasid kaasa nii tundide läbiviimisel kui ka kohtumiste organiseerimises. Mitmed lapsevanemad aitasid lapsi oma autodega kohale tuua. Igal juulikuu esimesel nädalavahetusel sõitsime suure bussiga Aa randa, Giideoni laagrisse, kus toimus EMK lastelaager. See oli üks suve suursündmusi, seda oodati ja selleks sai tehtud ettevalmistusi.

Kuna meil oli väga hea suhe Tapa kogudusega, siis ma ei suutnud kuidagi uskuda, et Sakussaarde võiks tekkida iseseisev kogudus, veel vähem, et mina ise võiksin olla koguduse pastor. Endel oli ju meile nagu vaimulik isa, temaga oli eriline usu- ja vaimuosadus. Ta alati õnnistas, alati naeratas, alati andis tarka nõu või mida iganes vajasid. Tõeline isa! Kuid inimesed olid ootuses..."

Õpingud EMK Teoloogilises Seminaris olid kindlasti üks osa pastoriks ordineerimise teel, kuid isiklikku vaimulikku kasvamist, usulise vaate avardumist ja mitmesuguste vajalike teadmiste omandamist peab Hans tagasivaatavalt lausa möödapääsmatuks. Vähemtähtsamad polnud suhted ja osadus nii õpilaste kui õppejõudude vahel. Mõningaid momente oma õpinguaastatest meenutab ta nii: „Mul oli küllalt tasuv töökoht Estcondes ja töö meeldis mulle. Paraku ei olnud täisajaga töötamine õppimise kõrvalt võimalik ning tuli teha otsus. Jah, ega ma poleks töölt kuidagi niisama lihtsalt ära tulnud, aga Jumala kutse oli sedavõrd tugev. Enne olid olnud ju need huvitavad kursused, kus Wes ja Joy Griffin käisid Ameerikast õpetamas. Kui aga seminar alustas tööd... no niisugune kange tahtmine tekkis õppima minna! Pastor Endel andis oma soovituse ja mitmed soovitasid. Aga kuidas, mismoodi, Jumal? Millest elada? Ja kes peret toidab?"

Suvine teenistus.

Aga Jumalale omaselt kandis Ta ise hoolt ka Hansu pere vajaduste eest. Ühele esimestest Ameerika õppejõududest seminaris, homileetika professorile Chuck Killianile, oli Jumal pannud südamele: „Selle üliõpilase eest tuleb sul hoolt kanda."

Eesti Metodisti Kiriku Sakussaare Koguduse asutamise koosolek, kus osales 31 inimest, toimus 26. oktoobril 2001. Hans lisab: „Jutluse pidas vend Olav Pärnamets Jh 21:15 sõnumiga armastusest Jumala ja inimeste vastu. „Jeesusega koos tuleb ebatavaline õnnistus sinna, kus enne midagi ei olnud. Ja Tema läheduses olija tunneb ära Tema armastuse," sõnas ta."

Samal teenistusel toimus Hansu ametisse õnnistamine ning tehti eestpalveid koguduse töötegijate ja liikmete eest. Hansu ametlik vanemaks ordineerimine leidis aga aset 2001. aasta juunis piiskop Øystein Olseni poolt. Esimene iseseisev pühapäevane avajumalateenistus Sakussaares toimus 11. novembril 2001. Reedeti hakkasid toimuma osadus- ja palveõhtud ning laupäeviti laste pühapäevakool.

Olukordadest tingituna ei käi kogudus täna koos igal pühapäeval, kuid väikese koguna ollakse mobiilsed tulema kokku vastavalt võimalustele. Hans ütleb, et maaoludes tuleb olla paindlik. „Me helistame läbi ja lepime kokku. Ja muidugi see koroona lugu... Pikka aega me ei saanudki koos käia. Vanemad inimesed kartsid haigestuda, mis on täiesti mõistetav. Selline olukord tingis selle, et tuli välja minna. Varem sai käidud välismisjonil hõimurahvaste juures. Uute piirangute tõttu oli võimalik vaid sisemisjon. Kogudus kui tagala on vajalik selleks, et töö kannaks vilja, et oleksid inimesed, kes palvetavad ja toetavad tööd. On väga oluline, et kogudus tervikuna oleks Jumala ja kogu rahva teenimisse kaasa haaratud!"

Foto: Kristian Kruuser / justiitsministeerium

Kaplanid Maire Latvala ja Olavi Ilumets.

Vanglamisjon

Kaplan on ordineeritud vaimulik, kes on läkitatud oma kiriku poolt vanglasse tööle. Seega on ta sõltuv kahest institutsioonist – kirikust ja riigiasutusest. See toob kaasa topelt vastutuse. Vanglas on rohkelt turvakaalutlustel seatud reegleid, millega kaplan peab arvestama.

Eestis on kolm vanglat – Tallinna, Viru ja Tartu vangla. Kuna igas vanglas ei ole iga konfessiooni esindajat, ja mis veelgi olulisem, ei ole näiteks islami või budismi vaimulikku, siis kaplanid tegelevad ka nende uskkondade kirjanduse ja külastuste vahendamisega.

Kaplanid teenivad iganädalastel jumalateenistustel, pakuvad piibli- ja leeritunde, korraldavad kontserte. Paralleelselt on nii protestantidele kui õigeusklikele mõeldud jumalateenistused ja piiblitunnid. Õigeusklike osatähtsus on suur, kuna enamik venekeelsetest kinnipeetavatest seostab end õigeusuga.

Ligi poole tööst moodustavad hingehoidlikud vestlused. Paljud kinnipeetavad on mures oma lähedaste pärast, esineb olme- ja suhtlusprobleeme nii kaaskinnipeetavate kui valvuritega seoses. Vanglasse sattumine tekitab hingelise kriisi – kogetakse süütunnet, küsitakse, kas mina veel võin andestust leida, aga ka seda: kuidas andestada endale? Hingeline kitsikus paneb nii mõnegi oma seniste valikute üle järele mõtlema.

Neile, kes tahavad elu üle järele mõelda, on vangla võimaluseks pöörata uus lehekülg. Kes soovib, võib oma poolelijäänud õpingud lõpule viia – vanglas võib saada nii täiskasvanute gümnaasiumi kui kutsekooli diplomi. Venekeelsed kinnipeetavad võivad õppida riigikeelt. Need, kes on otsustanud oma elu Jumalale anda, käivad ustavalt kirikus, piiblitundides, palvustel, mistahes kiriku kogunemistel, mida kaplanitel pakkuda on – peaasi, et saaks vaid olla kirikus. Nad on kindlad oma valikus ja tunnistavad, et usk Jumalasse on tähtsaim pidepunkt, mis aitab neil teistmoodi elada. Tõsistel usklikel ei ole enam suuremaid probleeme ega tülisid kaaskinnipeetavate ega vanglasüsteemiga.

Muidugi on ka neid, kellel kõik ei lähe nii lihtsalt. Isegi kui tullakse usule, on kõikumisi siia- ja sinnapoole. Põhjuseks see, et paljude kinnipeetavate taust on väga karm. Sageli mõjutab just lapseeast ja noorusest saadud hüljatuse kogemus kõiki järgnevaid sündmusi nende inimeste elus. Tüüpiline on, et kuna polnud kedagi, kes armastaks, otsiti seltskonda – ja kahjuks leiti sõltlaste hulgast. Sõltuvusainete mõju all on aga sooritatud teod, mis kaine peaga oleks tegemata jäänud. Paljudel pole suhtlusvõrgustikku eluga toime tulevatest inimestest, kes neid toetaks. Usule tulles on vaja hakata õppima uusi kombeid, uusi mustreid. Mõnel õnnestub see paremini, teisel on tagasilööke rohkelt.

Mis motiveerib mind tegema seda tööd? Ühelt poolt näen, et mul on aastate jooksul omandatud palju hingehoiualaseid teadmisi, mis kõik tulevad selles töös kasuks – ükski õpitud aasta pole olnud liiast. Ja teisalt kogen, et Jumal on siinsamas vanglas kohal. Sageli, vesteldes kinnipeetavatega või palvetades nende eest, näen, kuidas nende silmis on

pisarad, nad kogevad Jumala puudutust. Ehkki jumalateenistust pidades tunnen vahel vaimulikku vastuseisu, olen alati kogenud Jumala võimsat kohalolu ja võidmist. Ma teadvustan endale, et seda tööd ei tee ma enese jõust, vaid üksnes Jumala armust ja Tema väes. Kuni hoian Jumalast kinni, seni suudan olla vahendajaks inimeste ja Jumala vahel.

Mt 25:36 on Jeesuse sõnad: „Ma olin vangis ja te tulite mu juurde." Kas tõesti on Jeesus vangis? Tõesti: siin Ta on! Ta on iga murtud südamega, kes Teda oma ahastuses appi hüüab, Ta on igal jumalateenistusel, kus Tema nime ülistatakse ja kuulutatakse. Ta on just seal, kus tundub olevat kõige suurem pimeduse võim.

Mida see tähendab meile, kristlastele? Esiteks olen mõistnud seda, et Kristuse kohtu ees ei pääse mina kuidagi kergemalt kui keegi teine. Kõik on pattu teinud ja Jumala aust ilma (Rm 3:23). Ja kõik mõistetakse õigeks päris muidu, lunastuse kaudu (Rm 3:24). Seega pole olemas väiksemaid ega suuremaid patte. On patt, mille tagajärjeks on surm ning on lunastus Kristuse kaudu, mille tagajärjeks on elu. Seda mõistes ma ei aseta end kõrgemale teiste üle kohut mõistma. Teiseks tähendab see meile usklikena, et vanglas on tohutult palju inimesi, kellele võiks anda teise võimaluse. Jumal tahab seda anda – aga kas meie inimestena oleme selleks valmis? Kas meis on nii palju Kristuse armastust, et kuulata neid katkisi hingi, neid armastusega õpetada ja juhatada, kui nad näiteks vabanevad ja tulevad meie kogudusse? Kas meil on järjekindlust, et jälgida, kuidas neil läheb (sealjuures muidugi ei tohi ka valvsust kaotada) ja vajadusel neid julgustada ja korrigeerida – ikka kõike armastuses?

Alles hiljuti vestlesin ühe kinnipeetavaga, kes on usklik, kuid kel pole lähedasi. Mõistsin, et Jumala kogudus saaks olla talle see perekond, keda tal endal pole. Aga kas meie tahame olla see pere, kes kadunud poega koju ootab?

MAIRE LATVALA,
Tartu Vangla kaplan

Maire Latvala uuris kolleeg Olavi Ilumetsalt, miks ta seda tööd juba 20 aastat teeb, mis teda selles paelub ning millega peaks arvestama, kui tahta vanglasse kaplaniks või vabatahtlikuks minna.

Olen siin Jumala tahtel. 2001. aastal hakkasin ma küsima Jumalalt uut kohta vaimulikus teenistuses ja 2002. aastal sain ma mitu kutset tulla teenistusse. Mu noorem vend, kes on töötanud vanglateenistuses, ütles, et minul on midagi, mida vanglates kinnipeetavad vajavad. Mul oli kogemust, ma tundsin vangide hingeelu hästi, sest olin ise ka kunagi seda teed rännanud ja Jumal on mind välja toonud. Kutsus ka peakaplan, kellega me kunagi seminaris koos õppisime. Ja ime, Tartus oli valmis saamas vangla, kuhu mind samuti kutsuti. Tööle asudes küsis direktor, mitu aastat ma kavatsen vanglas töötada. Vastasin, et kui see sõltub minust, siis viis aastat, kuid kõik sõltub Jumalast. Kui mul hakkas viis aastat teenistust Tartu vanglas täis saama, kutsus direktor mu enda juurde ning küsis, kuidas on – kas Jumal on andnud korralduse mujale minna? Pidin tunnistama, et ei ole ning ma jään edasi. See sobis direktorile väga. Ja nii ma siis töötan edasi. Siin paeluvad mind need inimesed oma keerukate eludega ja minu jaoks ei ole midagi ilusamat, kui kohtun kusagil linnas endise kinnipeetavaga, kes tutvustab mulle oma peret ja kinnitab, et tal on kõik korras. Kui ma näen, et nad on usus kasvanud, teeb see südame rõõmsaks ja annab jõudu seda tööd teha.

Need, kes soovivad vanglakaplanina töötada, peaksid kõigepealt küsima Jumala käest, kas see on tema kutsumus. Kindlasti peab olema soovitus oma kiriku kõrgemalt vaimulikult. Lisaks piiblitundmisele peaks olema oskus inimesi näha ja aidata. Ja kindlasti peab olema valmis nägema ka kõige jubedamas kuriteos kahtlustatavas kurjategijas siiski inimest. Ehkki see võib olla väga raske. See on minu arvates kõige raskem meie töös. Sa vestled inimesega, kes on vägistanud oma väikest tütart ja sa oled valmis temaga ka järgmine kord kohtuma.

Maire Latvala palus Eesti Diakoonia juhatuse esimeest, Balti Kriminaalpreventsiooni Instituudi asutajat ja mentorit Avo Üprust tutvustada vanglatöö jätkutoe teenust.

Jätkutoe teenus on abiks inimestele, kes vabanevad vanglast ning soovivad iseseisvaks toimetulekuks vabaduses saada tuge ja nõu. Teenus koosneb tugiisiku- ja majutusteenusest ning on osalejale tasuta. Tegevuste eesmärk on aidata vabanenul tõrgeteta ühiskonda sulanduda, jõuda tööturule, parandada suhteid lähedastega ja alustada iseseisvat õiguskuulekat elu. Selleks loovad vundamendi vanglakaplanid ja vanglatöö vabatahtlikud. Vanglas tehakse plaan elu alustamiseks vabaduses. Vabanenule on jätkutoe raamides abiks tugiisikud, kogemusnõustajad, vaimulikud ja psühholoogid. Parimad tulemused on neil, kes soovivad tõesti muuta oma elu – see tähendab iseennast. Kõik tugiteenuste majutuskeskused töötavad kristlikel alustel. Keskustes on oluline osa ühistegevustel, palvustel ja aruteluringidel. See aga ei tähenda, et mittekristlased ei saa keskuses elada ja teenust kasutada. Oluline on vastastikune mõistmine, osavõtlik suhtumine ja respekt. Meie igapäevasel tööl on pikaajaline perspektiiv ja kuldsed viljad, ei tohi vaid olla kannatamatu ning soovida igavikulist kasumit kohe pärast esimest panust välja võtta.

Maire Latvala palus endisel kinnipeetaval Konstantin Vainulal jagada mõtteid kaplanitööst ja jutustada oma lugu.

Kindlasti on kaplanitest vanglas väga suur kasu. Kaplanite töö ei ole võib-olla nii silmapaistev, kuid nende panuse tähtsuse ma paneks vanglatöös esikohale. Kuna nad teevad kõik endast oleneva, et külvata vangidele päästmise sõnumit. Kinnipeetavad ei jaga eriti oma valudest ja hirmudest teistele kaasvangidele või vangla töötajatele. Nad ei ava oma südant ja nõrku kohti, kuid kaplaneid nad usaldavad ja võivad rääkida neile seda, mida teistele ei räägiks. Nende vestluste käigus nad saavadki lohutust, oma elu analüüsida, lootust, usku ja paljud neist

saavad ka päästetud ja elu pöördeliselt muudetud.

Vabatahtlike kaasamine tekitab vangidele väga tähtsa tunde – olla väärtuslik ühiskonna osa. Vabatahtlik on inimese teenija ja kõige tugevam sõnum, mis ta toob endaga, on see, et ma tulin teid teenima. Vabatahtlik on pühendunud inimene, ta ei tee seda raha pärast, ja see puudutab. Tihti on vabatahtlik kinnipeetavale eeskujuks ja mõtteaineks, mida muuta enda elus.

Oma 43 eluaastast olen veetnud 20 aastat vanglas. Kasvasin peres, kus kuritarvitati alkoholi ja kus ma nägin perevägivalda ning joominguid. Teismelisena jooksin kodust ära, kuna ma ei tundnud seal armastust ega turvalisust. Ma hakkasin elama tänavatel, kus minust sai kriminaal. Poistega, kes olid minust vanemad, käisime varastamas ja röövimas. Kui olin umbes 11–12-aastane ega saanud hakkama matemaatika ülesannetega, siis mu isa ütles mulle, et olen loll ja minust ei saa tolku. Sellepärast kool mind enam ei huvitanud, kuna tundsin alaväärsuskompleksi. Mõtlesin, et nagunii ma ei saa hakkama. Jäin 5. klassis neli korda istuma ja seal jäigi minu koolitee pooleli. Mind

Foto: Justiitsministeerium

Tartu vangla kabel.

paelus rohkem pättide eluviis. Olles 15-aastane, sattusin varguse ja röövimise eest noortevanglasse. Vabanedes läks minu eluviis sama rada edasi, isegi hullemini. Olles pool-teist aastat vabaduses, läksin ma jälle istuma varguste ja huligaansuse eest. Selle vanglakaristuse ajal suri mu isa haiglas alkoholist tingitud haiguste tõttu. Vabanedes jällegi kahe aasta pärast, ei muutunud eriti midagi. Mu elul polnud mõtet ega eesmärki. Ainus muutus, mis oli, et läksin tööle. Ema tarvitas endiselt alkoholi ja peagi elas uue mehega, kes oli samuti alkohoolik. Ühel päeval külastasin ema ning nagu alati, oli seal jooming, olin ka ise purjus. Ma hakkasin vaidlema ema mehega ja meil tekkis kähmlus, mille käigus ma pussitasin teda noaga. Mees suri ning mina läksin teo eest vanglakaristust kandma. Olles vanglas pika karistusajaga, olin ma sügavas masenduses. Ma ei tahtnud elada, mul olid suitsiidimõtted. Ühel veebruari õhtul, olles kuuekohalises kambris, hüüdsin südamest: „Jumal, kui sa olemas oled, palun, võta mult elu ära, ma ei taha niimoodi elada!“

Foto: erakogu

Konstantin.

ja veel ma küsisin: „Jumal, miks sa mind üldse siia maailma lõid, kui sa oled olemas?“ Sellel hetkel kuulsin õrna häält mulle vastamas: „Sellepärast, et ma armastan sind.“ Sellel ööl ma kogesin elavat ja reaalset Jumalat. Ma hakkasin nutma ning paluma andestust ja paluma Jumalal muuta mu elu. Pärast seda ööd minu elu ja mõtlemisviis hakkaski muutuma. Ma hakkasin igal vabal hetkel lugema Piiblit ja käima kirikus, jätkasin kooliõpingutega ning käisin vanglatöödel. Endine vanglakamp ja -jutud mind enam ei huvitanud. Teised vangid rääkisid minu selja taga, et ma läksin hulluks. Mulle see tegi muidugi haiget, aga ma teadsin, et Jumal on reaalne ja ma tahtsin seda jagada igaühele. Ma vabanesin tingimisi ennetähtaegselt ja läksin kohe kristlikku rehabilitatsioonikeskusesse Living Israel, kuna kartsin minna tagasi vanasse ümbruskonda. Praeguseks olen selle keskuse tegevjuht. Aasta tagasi ma abiellusin – Jumal kinkis mulle abikaasa ja peagi sünnib meil poeg. Olen peaaegu 3 aastat vabaduses olnud ja Jumal on mind selle aja jooksul nii rikkalikult õnnistanud. Mul on elav suhe Issandaga, mul on imeline abikaasa, mul on pere, mul on tõelised sõbrad, mul on teenistus ja kirik. Ja kõik tänu meie suurele ja ustavale Jumalale.

Kui Jumal paneb selle kutse südamele, siis andke endast kaplanitele märku (maire.latvala@just.ee).

Vanglasse on oodatud vabatahtlikud oma andidega teenima: kinnipeetavatega vestlema, piiblitundi läbi viima, jumalateenistusel jutlustama, tunnistama ja muusikat tegema. Kui Jumal paneb selle kutse südamele, siis andke endast kaplanitele märku (maire.latvala@just.ee).

MISJON ETIOOPIAS

Eesti kristlik organisatsioon MTÜ *Damota* on tegutsenud aastast 2010, et aidata Etioopia lastel saada ligipääsu haridusele. Ka mitmed metodistid ja EMK kogudused on osalenud Etioopia misjonireisidel ning panustanud sellesse töösse palvete, annetuste, vastsündinutele mütside kudumise ja muu abiga. Uurisime organisatsiooni juhilt, millised tegevused on organisatsioonis käimas praegu ja mis on plaanis.

Foto: .Kristjan Juusu

Lapsed vett tassimas.

Novembris pakime taas kord kohvreid, et lennata Etioopia pealinna Addis Abebasse ja sealt edasi Soddosse. Läheme viiekesi.

Soddos pole kõik enam nii nagu varem. Pooled lastest ei ole enam põhikoolis. Neist on sirgunud noored, kes vajavad toetuseks arutlevaid vestlusi ja julgustust. Õppides ilma laua, tooli, elektrita ja tehes seda tihti tühja kõhuga, on tulemused siiski kõigist ootustest paremad. Tänu järjepidevatele toetustele ja laste endi arusaamisele, et teadmistest ja tarkusest sõltub edasine elu nii isiklikul kui kogu ühiskonna tasandil, on see imeline protsess teoks saanud. Andja annab ja saaja võtab vastu kogu südamest, et saada parim tulemus.

Üheks eesmärgiks on jätkata õppimisvõimaluste pakkumist vähekindlustatud perede lastele. Haridus annab neile õpingute lõppedes oskuse iseseisvalt eluga toime tulla – kas siis jätkata õpinguid ülikoolis või omandada põhihariduse lõppedes hariduse (Eesti mõistes keskerihariduse), mis annab koolist lahkudes praktilised tööoskused. Seetõttu plaanime koostöös kohaliku kooliga välja töötada ja juurutada praktiliste eluoskuste programmi (õpetada madratsite õmblemist, kohviku pidamist, arvutikasutust jms), mida kool saaks edaspidi ka iseseisvalt kasutada teiste õpilaste puhul.

Selle tarvis oleme juba 2019. aastal aidanud õpetada praktilisi oskusi, et tagada õpilaste iseseisev toimetulek pärast koolist lahkumist. 2020.–21. õppeaastal plaanime välja töötada programmi, kus pilootprojektis osalevad MTÜ Damota toetatud lapsed (kokku u 40). Edaspidi saab kool programmi iseseisvalt kasutada.

Iga-aastaselt oleme toetanud õppemaksu, koolivormi ja koolilõuna võimaldamist kõige vaesematest peredest pärit lastele, kes omandavad alghariduse. Vaestel peredel ei ole võimalik ise soetada õpikuid ja koolivorme ning seetõttu jäetakse lapsed kooli saatmata. Pered ei jaksa osta koolilõunaid, samuti on sagenenud laste puudumine meditsiinilistel põhjustel. Nii Damota poolt toetatud õpilaste hulgas kui ka koolis on hulgaliselt neid õpilasi, kelle õpitulemused ei võimalda neil edasi õppima minna.

Parimate tulemustega õpilased saavad jätkata ülikoolis, mis on riiklikult rahastatud. Pikemas perspektiivis aitab ainult haridus leevendada vaesust ja parandada elatustaset.

Eestist Etioopiasse minemisel on alati ka mingi väike värske fookus.

Etioopia on viimased paar aastat keerukas poliitilises olukorras – räsitud kodusõjast ja rahutustest. Põhja-Etioopia ülikoolid on suletud ja paljudel tudengitel üle Etioopia on õppimine takistatud.

Paljud õpilased on jõudnud stardipunkti, et alustada unistuste elu ülikoolis, et tulevikus leida oma esimene töökoht. Töökoht, see tähendab garanteeritud toitu kogu perele, õppemaksu toetust oma noorematele õdedele-vendadele.

Täiesti uueks väljakutseks on selle aasta lõpul ehitada ühiselamu tüdrukutele, kelle elukoht on kolme tunni jalgsimatka kaugusel lähimast koolimajast. Erilise väljakutse saime selle aasta kevadel, kui Joonatan Lepik ja Martin Ruumet külastasid Mana ja Manša hõime Kesk-Etioopias. Võimatuna tunduvast elu-olust hoolimata on nende perede silmis näha aga lootust ja sihikindlust. Ainsaks igatsuseks on saada oma lastele hea haridus. Haridus on riigi prioriteetide hulgas, aga täna puuduvad selle tagamiseks vahendid. Ehituse teeb keeruliseks juurdepääsu puudumine. Lastele aga jääb kolme tunnine matk liiga kaugeks, et ühe päevaga jõuda kooli ja tagasi koju. Jumala abiga on leitud vahendid ühiselamu ehitamiseks.

Täname kõiki, kellel on olnud südames jagada midagi oma küllusest ja oleme väga tänulikud iga palve eest! Laste hariduse toetuse soovist saad kirjutada ngodamota@gmail.com.

Meie tegemisi ja kogemusi saad lugeda www.etioopia.ee lehelt.

MERLE VOOLA,
MTÜ Damota juht

JUMAL JUHIB

Õp 16:9 ***Inimese süda kavandab oma teed, aga Issand juhib tema sammu.***

HINDREK TAAVET TAIMLA:
Keset talve 2018. aastal oli võimalus minul ja minu sõbral Tanelil minna misjonireisile Keeniasse, kus Eesti maratoonarid hooajaks valmistusid. Lisaks vaimulikule toele sportlaste hulgas oli eesmärk teenida ja õnnistada kohalikke, jagades Jumala sõna.

Lend pidi minema Tallinnast kella 9 paiku, aga jumaliku ettehoole tõttu (meie teadmata) muudeti varasemaks. Lennujaama jõudes teatati, et oleme reisist maha jäänud. Kohe hakkas tugev palvevõitlus ja lennufirmadega läbirääkimine. Tänu Jumalale pandi meid uuele lennule paari tunni pärast. Tekkis küsimus, miks on Jumal kinkinud selle lisa-aja meile.

Otsustasime kaasa osta kommi kohalikele lastele ning lootuses, et ehk äkki on avatud Tallinna koguduse riideabi pood, saame abivajajatele sealt üht-teist kaasa.

HELVI KRUUSMANN:
Ma ei pidanud sel päeval Tallinna metodisti kirikusse heategevuspoodi tööle minema. Mul olid selleks päevaks teised plaanid. Aga kuna soovisin eelmisel päeval kütmisest poe ruumides alles jäänud soojust ära kasutada, läksin poodi, et talveriideid välja otsida ja ostjate jaoks valmis panna. Asju sorteerides avastasin ühe kastitäie laste suvejalatseid. Panin selle kasti suveasjade juurde, et see kevadel uuesti välja tõsta. Olin just tööd lõpetamas ja kirikust lahkumas, kui tuli Uno Looris ja ütles, et Taavet helistas ja nad tahaksid Aafrikasse kaasa võtta laste suveriideid, et neid seal jagada. Otsisin suveriided välja ja andsin need Taavetile üle. Kaasa sai pandud ka suur hulk laste suvejalanõusid, mis ma just äsja olin leidnud. Jalanõud olid täiesti uued – need oli suve lõpus toonud heategevuspoodi Soome misjonär Jorma Wilponen.

HINDREK TAAVET TAIMLA:
Me ei teadnud, kas Tallinna koguduse riideabi pood oli lahti või mitte, aga saime poodi sisse ning valida hulgaliselt lasteriideid, aga ka spordivahendeid ja muud kasulikku. Täitsime tervelt ühe kohvri nendega ja lahkusime poest tundega, et see võiski olla lendude vahetuse põhjus.

Peale pikka reisi kohale jõudes olid lennufirmadel meie kohvrid kaduma läinud. Meid mõlemat aga varustati 100 dollariga ja saime Nairobist sõita Nyahururu linnakesse, kus Eesti sportlased meid ootasid. Tagasi vaadates oleks olnud nelja kohvriga väga raske mikrobussi peale saada, endalgi oli neljatunnise sõidu ajal kitsas. Mõne päeva pärast saadeti meie suured kohvrid järgi. Nyahururu linnas tundus lastel aga riideid olevat ja sotsiaalabi ka, seega kohe oma kingitusi me ära ei jaganud.

Nyahururu Eesti majast liikus edasi-tagasi palju rahvast ja ühel päeval, kui tahtsime minna autoga loomi avastama, viisime enne seda mõned koju naasvad eesti sportlased bussijaama. Autojuht Margus oli kogemata tõstnud ühe meie kohvritest samuti auto peale ja bussijaamas selgus, et see võeti kaasa ilmaasjata.

Sõitsime sealt edasi põhja poole, lootes silmata mõnda kaelkirjakut või elevanti. Lõpuks olime eksinud ja peatusime, et abi küsida. Kohe esimene inimene, kellelt teed küsisime, juhtus olema kohalik Somburu hõimu kõrbepastor. Kuuldes, et oleme misjonärid, palus ta meil tulla oma koduküla, et Jumala sõna koos jagada ning ütles, et neil on isegi kodukülas metsikuid elevante (hiljem ka nägime neid).

Peale neljatunnist sõitu umbes 5–10 km tunnis (tee oli kivine ja kohati olematu) leidsime ennast kõrbekülast, kus inimeste vajadused olid suured. Sealsel alal oli juba pool aastat olnud põud. Vihma polnud. Süüa ka mitte. Kohale jõudes ütles pastor, et lähme sööma (meie tuleku puhul oli aias üks kana seitsmest vähem), toibusime natuke ja siis kutsus ta terve küla kokku, et me saaks neile jutlustada, haigete pärast palvetada ja lastega mängida.

Foto: EMK pildikogu

Sellised jalanõud rändasid heategevuspoest Aafrikasse.

Peagi selgus, et jääme sinna vähemalt üheks ööks (kuna vahemaad on pikad ja teed halvad). Pidasime ära esimese külakoosoleku. Jumal puudutas ja tervendas mitmeid inimesi!

Õhtul asju lahti pakkides tekkis huvi „juhuslikult“ kaasa võetud kohvri suhtes. Meil oli kahe peale 4–5 pagasit, täpselt ei mäletanud, mis asjad kuhu said. Avastasime, et enamik meie kaasa võetud riietest, kommidest, mänguasjadest olidki selles salapärases kohvris, mis kogemata kaasa sai! Just seal – keset kõrbe – paigas, kus seda kõige rohkem vaja oli! Järgmise päeva koosolekutel saimegi ühes hea sõnumiga Jeesusest jagada lastele kummikomme ja pastori kätte usaldada ka riideid ja spordivahendeid.

Rändasime sealt edasi Meeru linna, kus on kristlik kool peamiselt vanemateta lastele. Meie reisil oli mitmeid seiklusi: katki läinud rehv, tasuta safari oma autoga ja mitmed muud. Kõik see, mida kirjeldan, käis selgelt mitte meie, aga mingi kõrgema agenda järgi. Siin oli Jumala käsi meid juhatamas just nende juurde, kes abi tõesti vajasid. Hiljem mainis kohalik pastor, et oli just Jumala poole hüüdnud, et Ta saadaks abi. Ja Jumal saatiski! Suur osa sellest oli kümne tuhande kilomeetri kauguselt saadetud kohvritäis kingitusi Tallinna koguduse tagaruumidest.

HELVI KRUUSMANN: Tallinna koguduse orelifondi tegevusest välja kasvanud heategevuspoodi on Jumal saanud kasutada evangeeliumi levitamise toetamisel. Kaupluse vahendusel on toetatud misjonireise, korraldatud on Soome vanglamisjonäride vastuvõtmist Eesti vanglates ja jagatud riideabi nii Eestis (Lastekeskus Tähetorn, Oleviste supiköök, kodutute varjupaik, rehabilitatsioonikeskus, Lootuse Küla, Päästearmee, erinevad kogudused jt) kui ka välismaal (Venemaa, Läti jt).

HINDREK TAAVET TAIMLA,
Reeküla koguduse pastor
EMK Teoloogilise Seminari õppejõud
HELVI KRUUSMANN,
Tallinna koguduse heategevuspoe juhataja

SUPI- JA LEIVAMISJON

Jumalal on paiku, kus Ta tahab eriliselt oma armu, hoolimist ja au ilmutada. Sellele viitab meie koguduse omaaegne noortepastor oma meenutustes pikast ja olulisest teenimistööst, mis omakorda sai seemnekülviks lastekeskuse „Tähetorn" tegevusele – sellest saime lugeda ajakirja Koduteel kevadisest numbrist (nr 140).

Robert Nermani raamatust „Kopli" (2002, lk 383) saab lugeda, et Koplis tegutsev Petlemma (mis heebrea keeles tähendab „leivakoda, -maja") metodisti kogudus rajas 1937. aastal palvela kõrvale suure supiköögi, et võimaldada kõige vaesematele elanikele saada vähemalt korragi päevas korralikku sööki.

Eesti taasiseseisvumise järgne vaimustus oli 1990. aastate lõpuks suuremalt jaolt lahtunud ja tõsielu pööranud ette oma karmima palge, ühiskonna lõhestumise. Elu sotsiaalsed uperpallid tõid paljudele kaasa töökaotuse, sellega otseselt seotud kodudest ilmajäämise, puuduse ja vaesumise. Tallinna tänavatele tekkis kerjajaid, ka hulkuvaid ja näljaseid lapsi. Soovisime neid aidata, hakkasime Tallinna koguduse noortega, eesotsas noortepastor Taavi Hollmaniga, 1996. aasta jõuludel Koplis inimestele toitu, riideid ja muud abi viima. 1997. aastal avati EMK keskkassa juurde „Laste tänavamisjoni fond", mis sai hiljem ümber nimetatud „Tänavamisjoni fondiks", sest abi said igas eas vajajad. See aktiviseeris ka kogudust lööma käed külge, kus võimalik.

Foto: EMK pildikogu

Supimisjon Koplis.

1997. aastal jätkasime Tallinna koguduse noortega oma tegevust, minnes taas Kopli liinidele puudust kannatavatele lastele ja täiskasvanutele kartuleid, küpsiseid, sooja teed, õunu ja vaimulikku kirjandust jagama. Mõistsime, et sinna tuleb korduvalt tagasi minna. Seda tegimegi varsti jälle. Sel korral laenasime Kristlikult Hoolekandekeskuselt sõjaväe supikatla, keetsime 75 liitrit suppi, kõik supp jagati ära ja tuli puudugi. Jõulude ajal läksime tagasi juba suurema varuga, 100 liitri supiga, selgi korral tühjendati katel tilgatumaks. Meie koguduse liikmed tegid kaasa ka kingipakke lastele, perekondadele ja vanuritele jagamiseks. See valmistas saajatele palju rõõmu. 1998. aastal jätkasime juba igakuiselt oma „supimisjonit", kaasates paarikümmet entusiastlikku koguduse noort. Sama tegevus jätkus ka aastatel 1999–2004. Raha annetasid tänavamisjoni heaks oma koguduse liikmed. Lisaks tuli toetusi ka välismaalastelt. Mitu korda oli kaasas ka Soome ja Rootsi vendi, meid võeti videosse, tehti isegi raadiosaadet. Supi keetmine ja jagamine toimus paljude noorte abiga, kes selleks vabatahtlikult oma aega ja energiat ohverdasid, tungivaks sooviks olla kaasas suure misjonikäsu täitmisel.

Foto: Aigar Nagel

Eesti Toidupanga esindajad koos Võru Toidupanga töötajatega.

Arhiivimaterjalide ja
Taavi Hollmani meenutuste põhjal
pani kirja
ANNELI KLAUSSON,
Tallinna kogudus

Kuigi heaolu ühiskonnas on kasvanud, on meie hulgas endiselt neid, kes kannatavad tühja kõhtu. Ka praegusel ajal sirutuvad mitmed metodisti kogudused toiduabiga puudustkannatavate inimesteni. Tallinna koguduse juures tegutsev MTÜ Ühisabi, Võru ja Uue Alguse kogudused tegutsevad toidupanga filiaalidena. Toidupanga partnerorganisatsioonina tegutsevad Reeküla ja Kuressaare kogudus. Jõhvi kogudus korraldab supiköögi tööd. Toiduabi jagatakse veel mitmes teises metodisti koguduses ja SA Heategevusfond Taastõusmine rehabilitatsioonikeskustes.

Uue Alguse koguduse meeskond toitlustab turul iganädalaselt ligikaudu 100 inimest ning on koostöös kohaliku kogudusega valmis jagama toidupakke ja kuulutama evangeeliumi ükskõik millises kohas Eestis. Täpsema info saamiseks ja kokkulepete sõlmimiseks tasub ühendust võtta pastor Stanislav Ossipoviga (staso36@gmail.com).

MISJONÄRINA HANTIDE JA NEENETSITE JUURES

Foto: erakogu

Tšummi-küla naised lastega.

Olin põnevil, kui mulle pakuti 2005. aastal võimalust minna misjonireisile Jamali, Neenetsisse, põdrakasvatajate juurde tundrasse, kus elavad meie sugulasrahvad handid. Ma ei teadnud neist midagi ega kujutanud ette, kus ja kuidas nad elavad. See oli teekond tundmatusse ja füüsiliselt raske reis. Eesmärk: põdrakasvatajatega kontakti loomine. Handi rahvus on oma olemuselt väga kinnine ja võõraid nad ei usalda. Üksnes oma elu ja suhtumisega võid sa võita nende usalduse. Saime teejuhtideks ühe vanema handi abielupaari, kes olid sillaks meie ja põdrakasvatajate vahel. Sellest reisist kasvas välja sõprussuhe, mis kestab tänaseni ja minu süda jäi tundrasse. Sellest ajast peale olen veetnud kõik oma puhkused Jamalis.

Teen koostööd sealse kogudusega. Suviti olen erinevates külades aidanud läbi viia lastelaagreid, suhelnud inimestega, jaganud kristlikku kirjandust, viinud humanitaarabi, loonud kontakte. Külad asuvad Obi jõe ääres. Selleks, et pääseda ühest külast teise, on vaja paati. Suuremate külade vahel sõidab laev üks kord päevas, väiksemate ja kaugemate külade vahel üks kord nädalas.

Südames on mul tundramisjon. Suvel ja sügisel oleme sõitnud sadu kilomeetreid ja jalgsi rännanud tundmatus tundras, et viia põdrakasvatajatele toidu- ja humanitaarabi. Talvel sõitnud tuisuses tundras lumesaaniga ja viinud põdrakasvatajate lastele jõulukingitusi, mis paljudele neist on olnud esimeseks jõulukingituseks.

2015. aastal sain südamesse lõpetada töösuhe Eestis ja minna elama Jamali. Sealne kogudus aitas kaasa minu tundramisjonile. Nad andsid mulle tšummi (püstkoda, kus elatakse) ja läkitasid mind tundrasse põdrakasvatajate keskele elama. Nii ma elasin mitu talve tundras. Tegime naistega koos käsitööd, aitasin neil õmmelda tšummi jaoks katteid, sai räägitud südamest südamesse, kuulasin neid (tegin hingehoiutööd). Paljud, kes sõitsid mööda meie tšummi-külast, käisid minu juures teed joomas ja end soojendamas. Neile oli arusaamatu, kuidas üks võõras on võtnud omaks nende elustiili. Ka grupp julgeid Eestist käisid mul tundras külas teed joomas.

Mitmed aastad järjest on mul olnud võimalus osaleda sealse koguduse projektis, kus käidi kontakte loomas lõuna pool elavate surguti murret rääkivate hantidega ja kutsumas neid soome-ugri piiblikooli. Oleme saanud õpilasi ka mansi- ja saamirahva keskelt.

Seoses Covid-19-ga on raskenenud võimalused Venemaale sisenemiseks. Aga Jumala töö läheb Jamalis edasi. Koguduses valmistutakse talveks. Neil on nüüd trekol (maastikusõiduk), mis vajab natuke remonti, siis saavad nad sellega sõita tundras nii suvel kui talvel. Kui Jumal annab vahendeid, siis kavatsetakse sõita põhja poole, et viia sinna humanitaarabi ning jõulukingitusi lastele. Paari nädala jooksul läbivad buraanid (lumesaanid) tehnilise kontrolli, siis saavad nad kaks korda kuus sõita tundrasse (kus ka minu tšumm asub). Sealt kavatsetakse edasi sõita teistesse piirkondadesse, kus plaanitakse teha regulaarseid koosolekuid neenetsi keeles, näidata filmi Jeesusest, ning tutvustada inimestele evangeeliumi. Kogudus sai kaatri (kiirpaat), mis oli suvel suureks õnnistuseks. Nüüd saavad nad külades, kuhu tihti ligi ei pääse, pidada lastelaagreid, transportida humanitaarabi ja ehitusmaterjali ning käia erinevates kohtades abiks ehitamas. Aktiivselt alustatakse õpilaste otsinguid soome-ugri misjonikooli jaoks. Selleks on vaja teha paar talvist misjonireisi Karjalasse ja Hantõ-Mansiiskisse.

Neenetsite ja hantide hulgas misjonit tegev kogudus palub palveabi: tarkust misjonireiside planeerimisel, meeskondade sisekliima eest, rahaliste toetuste ja inimeste eest, kelle juurde minnakse.

Minu süda on endiselt põdrakasvatajatega – kuigi praegu oleme üksteisest kaugel, saan ma neid ikka aidata. Kord kuus helistan neile, nii olen kursis nende eluga. Olen Jumalale südamest tänulik nende aastate eest, mis ma olen saanud olla Jamalis, vendade-õdede eest sealses koguduses ja sõprade eest tundras.

SIGNE,
misjonär

Eesti Metodisti Kirik on toetanud misjonitööd Jamalis. Kes soovib teha annetuse misjonitöö toetuseks neenetsite ja hantide seas, võib teha ülekande Eesti Metodisti Kiriku pangakontole EE641010052004731009 märksõnaga „Misjon Venemaal".

VÄLISSÕPRADE PANUS MEIE MAALE

***Sest Jumal ei ole ülekohtune, nii et ta unustaks ära teie teo ja armastuse, mida te olete osutanud tema nimele, kui te aitasite pühasid ja aitate veelgi.* Hb 6:10**

Raske on ette kujutada, kus oleks meie kirik täna, kui viimase veidi rohkem kui neljakümne aasta jooksul ei oleks paljud kogudused ja üksikisikud erinevatest maadest Eesti Metodisti Kiriku tööd rahaliselt toetanud. Siinkohal tuleks tänu öelda Jumalale üksuste nagu *Friends of Estonia* (Eesti Sõbrad), GBGM (Metodisti Kiriku Maailmamisjoni Nõukogu), *Fund Mission in Europe* (Euroopa Misjonifond), Inglismaa Metodisti Kirik, Lõuna-Korea *Kwang-lim* metodisti kogudus, *Norra Ny Start i Ost* misjoniorganisatsioon ning mitmete teiste organisatsioonide eest.

Üheks märkimisväärseimaks ja pikema-aegseks partneriks Ameerikas on olnud *Friends of Estonia* (Eesti Sõbrad). Nagu nimigi ütleb, on see olnud vabatahtlikkuse alusel formeerunud sõprade ring. Eesti Sõprade sünnilugu läheb 1997. a. algusesse, kui esimene sõprade hulk kogunes Kodaki Ühinenud Metodisti koguduses Ida-Tennessee's 12.–13.jaanuaril. Kokkukutsujaks oli John Trundle, kellest sai ka Eesti Sõprade esimene esimees. Esimesel kohtumisel oli veidi üle 50 sõbra Tennessee'st, Kentukyst, Illinoisist, Virginiast ja Kansasest. Lisaks osalesid Eesti esindusena toonane superintendent Olav Pärnamets, Toomas Pajusoo ning Artur Põld.

Kirikuehitus Tallinnas oli alanud juba mõni aasta varem tänu Lõuna-Korea *Kwang-lim* metodisti kirikule, kes andis alustamiseks üks miljon USA dollarit. Ehitustööde jätkamiseks oli aga juba võetud laenu, mille tagatiseks oli antud Apteegi tn 3 hoone. Uuele ehitatavale kirikuhoonele Narva maanteel oli hädasti vaja aknad ette saada. *Friends of Estonia* tegi otsuse alustada toetuse leidmist võetud laenu tagasimaksmiseks summas 248 000 USD soovitusega, et lisalaene ei võetaks. Teisisõnu soovitati ehitusega jätkata vaid siis, kui rahaline kate on olemas. Samas pühenduti sellele, et uue alustatud kirikuhoone ehitus saaks lõpule viidud.

Vajadusi mujal Eestis oli ju teisigi: Giideoni laager vajas suuremahulisi renoveerimisi – sööklakatuse remonti ning maa väljaostmist; teoloogiline seminar vajas käigushoidmiseks finantse; kirikuehitus Pärnus oli tarvis lõpule viia; peaaegu iga kogudus ning pastor vajas mingisugust abi ning tuge.

Varsti pärast Eesti Sõprade sündi Holstoni Aastakonverentsi piirkonnas kavandati tulevasi kogunemisi piirkondadesse, kus Eestist huvitatud isikud elasid ja teenisid. Esimesele kohtumisele järgnesid teine, kolmas ja nii edasi. Eelmise aasta kohtumine toimus ülemaailmse pandeemia tõttu virtuaalselt.

Eesti Sõbrad olid ja on siiani palveinimesed, kes meie kiriku ning koguduste eest palvetavad. Lisaks on nad saatnud meile appi vabatahtlike meeskondi, kes on erinevates projektides kaasa aidanud küll Tallinnas, Viitkal, Võrus, Giideoni laagris, Kohtla-Järvel, Jõhvis, Pärnus ning ilmselt mujalgi.

Sõpru on meie kogudustel ka lähemal. Üheks partneriks on olnud Helsingi rootsikeelne metodistikogudus, kes on aastate jooksul abistanud Kunda koguduse tööd. Aga me ei tohi unustada ka muid kogudusi, kes Taanist, Norrast, Rootsist ja Soomest on aastate jooksul meie tööd toetanud.

Viimastel aegadel on välistoetused vähenemas ja meie oma kiriku panus nii sise- kui välismisjonisse kasvamas. Usun, et nii ongi õige, sest me ei saa lõpuni jääda abitoetusi vastuvõtvaks kirikuks.

TAAVI HOLLMAN,
Rakvere koguduse pastor

Foto: Friends of Estonia pildikogu

Eesti Sõprade kohtumine 2018.

KOGUKONNAMISJON

Lääne Virumaal, kaunite Viitna metsade vahel elab mees, kes Jeesuse antud läkitust ellu viib – Hans Lahi, Sakussaare koguduse pastor. Teda nähakse toimetamas Viitna järvel ja nagu Virumaa Teataja ajakirjanik kirjutab: „Hans Lahil on missioon. Enne oli nii, et ta käis vees, vahel kaks korda päevas. Aga sügisel märkas ta, et temaga koos on ilusasse haigusesse nakatunud mitu inimest. Ei, Hans pole seda kellelegi peale surunud. See pole tema viis. Kui mees nägi, et järves käib veel inimesi, siis ta otsustas. „Raiun jääaugu", ütleb Hans Lahi. /…/. Ta tuleb igal hommikul ja alustab võitlust jää ja lumega. Ikka ja jälle. Teistele mõeldes, on vastus. Teisti ei saakski olla mehe puhul, kelle kohustus on olla pastor … . Ta on vaga inimene. Hans Lahi on Viitna järve hea hing. Nii mõeldakse ja öeldakse. Teda teatakse, tema tegevused on nähtavad." (Anu Viita-Neuhaus, 16.01.2021).

Hansuga neist asjust kõneldes ütleb ta seepeale: Apostlite tegude raamatust loeme ju samamoodi – kui kõik hakkab justkui kujunema, kogudus kasvab, aga siis tuleb tagakius ja kogu see kogudus läheb laiali. Selleks, et paljuneda. Ja ma olen mõelnud: me oleme siin Sakussaares juba 24 aastat tegutsenud, (järgmisel aastal saab 25), oleme koos käinud. Jumal tahab ehk läkitada nagu rohkem väljapoole. Eriti ma tajusin just sellel möödunud aasta talvel. Ma ei tea, kust need asjad tulevad, see on müsteerium – sinu teele juhitakse inimesi, kes aitavad sul uusi asju edasi viia. Kes, nii-öelda, on sinu mõttekaaslased ja kes sinu asjaga kaasa lähevad. Nagu see jääaugus ujumine – tulevad inimesed, kes tahavad talvel jätkata seda ujumist ja innustavadki sind: kas siia ei saaks, kas siia ei võiks…? Siis sa mõtled, et noh, hea küll, mina teeks seda ju enda pärast, aga näe, kõrval on inimene, tema tahab ka (talvel ujuda). Ja see paneb mõtlema, kuidas ma siis ei tee! Ja nii me teeme, lausa kaks jääauku.

Ja siin ongi nüüd see artikkel jääaugu loost (*näitab ajalehte, kus tema lugu teiste samasisuliste kõrval on. – A.*). See on see Anu Viita-Neuhaus, ajakirjanik. Kes ta mu juurde intervjuu tegemiseks kutsus, mina ei tea. Ühekorraga tuleb telefonikõne: „Teie käite seal neid jääauke tegemas?"

A: *See on nüüd jääaugu lugu, aga kas sa teed või osaled veel kusagil*?

H: Jah, jooksmas ja Võsu spordihoones palli mängimas. Siin on kohaliku kogukonna inimesed, me tunneme üksteist juba ammustest aegadest, siis tulevad veel Võhma kandist ja Võsult. Seal, pallimängul, saame nendega kokku. Lisaks sellele, nüüd teist aastat ma olen käinud Lääne-Virumaa jooksudel, mis algasid ööjooksudega. Tegelikult ma hakkasin jooksma juba siis, kui olin Rakvere koguduses pastoriks. Selle algatajaks oli Gunnar Kotiesen Karmeli kogudusest ja Tauno Toompuu luterlikust kirikust, et lähme pastoritega ka! Marko Torm korraldab ööjooksu. Tegime endale spetsiaalsed särgidki ja panime need selga.

Sealt hakkas see järjepidev treening ja siis ma nägin – mulle meeldib väga inimestega suhelda või nendega kontakti võtta. See on minu jaoks väga huvitav, sest ma tahan inimesi rohkem tundma õppida, mida nad mõtlevad ja kuidas elavad... Koos on ju toredam, ma ei ole erak ja mulle meeldib, kui leian mõttekaaslasi, kellega koos nautida. **Aga mis nüüd Jumal selle juures teeb, see on väga oluline**. Ka Galaatia kirjas Paulus ütleb, et Kristus on meie sees. Kui me oleme Püha Vaimuga ristitud ja Kristus elab Püha Vaimu läbi meis, koos meiega, ja kui sa nüüd **suhtled nende inimestega, siis oled nagu kohtumispaik Jumala ja inimese vahel**. Kui sa ühel hetkel märkad, et ta huvitub sinust, tahab sinuga rääkida ja suhelda, või tahab sinu järgi käia. See on väga huvitav. Teisest küljest jälle see, mida sa ise tunned! Suurt huvi ja armastust selle inimese vastu – mõtle, kui tore inimene, kellega olen võinud tuttavaks saada ja leida ühise huvi.

Ma ei räägigi alguses mingitel vaimulikel teemadel, aga seal on see vaikne Vaimu kohalolu, mis loob selle atmosfääri. Niisuguse hea atmosfääri, et selle sees – teinekord kauem, teinekord vähem, teinekord näed inimest ainult korraks – tekib

Foto: erakogu

Hans Lahi.

side. Ja niimoodi, inimestega kohtudes, kohtuvad nad Kristusega. Kui ma annan Talle võimaluse välja paista. Ega ma siis ka tunnistamata jäta, kui mult küsitakse, kes ma olen. Ma loomulikult räägin, et olen see Sakussaare koguduse pastor.

Kuigi, vahest tuleb ka kärsitust. Aga asjadel on vaja lasta rahulikult voolata, kujuneda. See on suur õppimiskoht, et tulemus oleks parem, Jumala töö palju selgem ja nähtavam. Aga teisalt, eks Jumal puhastab seda räbu ja laseb õigel asjal esile tulla. Kui sa oled kannatlik ning suudad oodata, siis tuleb Jumal sellise nurga alt, mida sina ei ole osanud mõeldagi. Ja Jumala töö on kohe ära tuntav, et see on Jumala töö! Sellistel puhkudel langevad minu käed ja minu osa, sest Jumal on teinud. Mina pole seda välja mõelnud, mina pole selle peale tulnudki, kui näed, et järsku hakkab kuskil midagi idanema. Ole siis vaid hoolas seda mitte laskma raisku minna.

Veebruarikuus, mul oli vaja Vikerraadiosse, rahvusraadiosse, esitada hommikupalvused (Hommikumõtisklus, 8.–14. veebr 2021), ja siis kohalikud mehed näevad mind ja ütlevad: sina räägid seal, oma mees! Me ei saa enne töölegi minna, kui me selle ära kuulame. (No, Pereraadiot kõik ei tea, ikka keeratakse Vikerraadio lahti ja kuulatakse sealt). Terve see nädal, mis ma pidasin palvusi, said mehed kõik selle vaimuliku osa kätte. Ka Võsul, kui läksime suusavõistlustele, tuleb päästeameti mees mu juurde ja ütleb: oma mees! Kuule, ma kuulasin su neid, tead…

Jumal on see, kes viib teatud asjad kokku, sest väga raske on ise hakata niimoodi rääkima. Parem on, kui see kuidagi **voolaks,** niimoodi **loomulikul viisil**. Nagu Püha Vaimu jõgigi voolab, ja veed voolavad, ja meie seest voolab... Niisugune voolamine ei tee järske käike ega pane takistusi või suru inimest „kärestikku“, nii et ta hakkab „uppuma“.

Tead, tegelikult Jumal ise teeb sinu läbi või sinu sees seda tööd, lihtsalt usalda Teda. Aga mida sa pead tegema, ole kohal! Nii nagu Etti Meelis, see vana seenior-pastor Rakveres ütleb ikka: ma tahan olla õigel ajal õiges kohas ja teha õigeid asju õigel viisil. Aga kui sa komistad, siis tõuse püsti ja mine edasi, Jumal annab uue võimaluse. Võib olla mitte just sellisel kujul ja niimoodi, aga ikkagi uue võimaluse.

Peab aga olema see kirg. Kui sa millestki oled väga huvitatud, võta või see jääaukude tegemine, see on, mis sind ennast huvitab, mis sind innustab, mida sa kirega teed, see veenab teisi ka. Tõmbab kaasa. Mitte nii, et noh, ma ei teagi täpselt, noh, on ka, aga…, kas ma isegi nüüd, noh … Niisugused hoiakud ei tööta. Jumal on see, kes toob esile teatud asju, sest Tema tunneb sind kõige paremini ja näeb, mis su sees on, mis annid sul on, milleks sa võimeline oled. **Aga mis üle kõige on, see on armastus**. Kui sul ei ole armastust inimeste vastu, kui sa näed neid ainult kui mingeid patuseid ja otsid nende vigu, mis põhjustavad inimestele ebamugavusi, siis see ka ei tööta. Johannes oli ka niisugune armastuse apostel ja tema lähenes teistmoodi. Tähtis on ühise keele ja osa leidmine. No, ja mina ei karda inimesele silma vaadata, mulle just meeldib, kui ma näen, mis seal sügavuses on, ma uurin, mis seal põhjas on.

Aga see on kõik Jumala töö ja ma lihtsalt imetlen, kuhu kohta Jumal on mind toonud. Mis mu elust oleks muidu saanud või kuhu ma oleksin jõudnud? Või mis oleks elu ilma Jumala Vaimuta? Kui Jumal ei puuduta ja Vaimu läbi neid imelisi asju esile ei too või juhata sind, mis sa siis oled? Üks nõder inimene, kes allub igasugustele ahvatlustele.

Seepärast: olgem valvel ja kuulakem hoolega ja pangem tähele, mida Püha Vaim meie südames esile toob. Prohvet Jesaja kaudu ütleb Issand: „Vaata, mina teen hoopis uut: see juba tärkab, kas te ei märka?“ (Js 43:19a.)

Hans Lahiga vestles ja pani kirja
ANNE SALURAID

MISJONIRAAMATUD

Logose raamatupoes on mitmeid misjoni-teemalisi raamatuid. Leia endale veebipoest **www.logos.ee**, mis sind huvitab või tule ise kohale:

MISJONILOOD JA -AJALUGU EESTIST

1. „Usalduse viljad”. Uusim misjoni-teemaline raamat! Ajalooline ülevaade Eesti Evangeelse Luterliku Kiriku Misjonikeskuse ja partnerite koostööst läbi aastate.
2. „Virumaa misjonivagudel” ja „Virumaa ärkamise lugu”.
3. „Eesti pühad naised”. Sisaldab 20. saj Eestiga seotud pühade naiste elulugusid, tunnistusi ja kirjavahetust.
4. „Saaremaa ärkamise lugu”. Tuntud naisevangelisti Ilse Katveli mälestused Saaremaal töötatud ajast pärast teist maailmasõda.
5. „Südametunnistuse pärast.” Hendrik Kokamägi (misjonär Hiinas, Pühalepa kirikuõpetaja ning Briti ja Välismaa Piibliseltsi esindaja ja juht Eestis) elust ja tööst.

MISJONILOOD MUJALT

1. „Ema Teresa Kolkatast”. Ema Teresa tööst.

ÕPETUS MISJONIST

1. „Kristlik misjon nüüdismaailmas”. John Stotti põhjalik käsitlus misjonist, evangelismist, dialoogist erinevate usundite vahel ning päästmisest ja pöördumisest.
2. „Meistri plaan”. R. Colemani raamatus vaadeldakse põhimõtteid, mis määrasid Kristuse tegutsemise mis tahes olukorras. Tema eeskuju järgimine võib aidata neid, keda Jumal su ellu saadab.

MISJON LEEDUS

Foto: erakogu

Misjon on evangeeliumi kuulutamine Püha Vaimu väes, vastavalt praktilistele vajadustele. Siin on võtmeküsimus: Mida ma kuulutan, kellele ma kuulutan ja kuidas minu sõnum ja tegevus aitab kohalikke kristlasi? Misjon on siis kuulutus Jeesusest, kes tuleb inimese ellu, et inimesed saaksid päästetud ning õpiksid elama seda elu, mille Jumal neile annab. Koguduses on misjonitöö ülioluline valdkond. Misjon ei ole uks kogudusse, vaid uks Jumala juurde. Misjon ei ole kutse pühapäevasele teenistusele, vaid Jeesuse kutse järgida Teda.

Kuidas me siis kaasa aitame? Kas me oleme alati ühes vaimus ja ühel meelel? Osad inimesed on üles kasvanud piirkonnas, kus elavad valdavalt katoliiklased, teised jälle protestantlikus piirkonnas. Osad käivad traditsionaalsemates kogudustes, osad kas n-ö karismaatilisemas või evangeelsetes. Kui oleme kas ühest või teisest kogudusest, me kuulutame Kristust. Kas me räägime ühte või teist keelt, me kuulutame Kristust. Kuidas me seda üheskoos teeme?

Minu esimene kogemus 2012. aastal Leedus oli: *Hurraa, meil on misjonipõld*! Hooga pihta, ja kuulutama, organiseerima, abistama. Ma alustasin vene keeles, kuna ma leedu keelt ei osanud. Kolmandal aastal alustasin jutlustamist leedu keeles. Registreerisime pealinnas Vilniuses koguduse ja avasime pangaarve. Õppisime ise katma oma kulud ning uskusime, et Jumal aitab. Saime abikaasaga südamesse alustada tööd perekondadega, Jumal kinkis meile 12 perekonda, ning me alustasime laste muusikagrupiga, mis oli meile evangeelseks põlluks.

Paralleelselt entusiasmiga oli palju küsimusi, kahtlusi, väljakutseid. Suurimaks väljakutseks on olnud mitte ainult kultuuri ja keele mõistmine, vaid enda sobitamine kohalikku konteksti isiksusena, välismaalasena, pastorina. Valdav osa kohalikke inimesi oli harjunud, et preester tuleb pühapäeviti, viib läbi liturgia, ja ülejäänud aja naeratab, maksab arved, leiab raha fondidest, hoolitseb, et põrandad oleks pestud ja järgmine oikumeeniline teenistus toimuks kindlasti just meie kohalikus koguduses. Pühapäev osutus tõesti kõige tähtsamaks päevaks ja eriline osakaal oli preestrikuuel ja ülestõstetud kätel õnnistussõnade ajal.

Kord ütlesin, et meil on selline olukord, palvetame. Aga oli kolmapäev. Mulle öeldi: „*Me palusime ju Meie Isa palve pühapäeval. Mida sa veel tahad*?“ Tegelikult ma tahan, et me kasvaksime usus ja rakendaksime usku ka argipäevadel. Kord jälle oli pärast pühapäevast teenistust kohvilaud ning juhatuse esimees ütles lauas istujaid korrale kutsudes, et see, mis oli kirikusaalis, jäi sinna, teisel korrusel me enam Jumalast ei räägi. Katoliiklikul maal on kirikuhoonel tõesti oluline osa Jumalaga kohtumisel ja pühade talituste läbiviimisel. Kord oli keegi välismisjonäridest jalale liiga teinud ning ma otsustasin, et teeme piiblitunni hotellis, kuna inimene ei saanud liikuda. Aga see tõi suure vastukaja: hotell ei ole sakraalhoone ja see on häbiks, kui me Piiblit uurime hotellis. Isiksusena ja välismaalasena saab nendest asjadest üle, aga kas kohalikud jõuavad niikaugele, et Jumalat võib erinevatel aegadel ning mitmes paigas teenida?

Ajapikku hakkavad paljud aru saama, et jumalateenistusel ei ole rõhk preestril, vaid Jumalal. Piibel ei ole ainult vaimulike püha raamat, vaid seal on igale inimesele kasulikku. Mõned saavad aru, et just see Sõna on eluliselt tähtis. Kui palju see võtab aega, et kõik jõuavad ka selles üksmeelele ning ajavad edaspidi ühte asja? Kannatlikkust on alati vaja. Parem on olla alati tänulik ja jätkata ustavalt alustatut. Jumal korraldab kõik hästi.

Aastal 2017 toimus muutus, kuna mitmed vaimulikud ja võtmetöötegijad lahkusid. Kümne inimese koormus langes neljale inimesele. Viies linnas teenimine ei ole kerge ülesanne. Kuidas ära tunda, mis on olulisim? Usu puudust meil pole kunagi olnud. Aga kuidas käia usaldades, et me teeme õiget asja õiges kohas ja õigel ajal? Jumal andis kõik – aja, vahendid, inimesed.

Alates 2020 algusest toimusid piiblitunnid ning jumalateenistused interneti kaudu. Mitmetele inimestele viisin jutluse paberkandjal igal nädalal postkasti. Kuna inimesed olid peamiselt kodudes, on olnud hea aeg kodukülastusteks. Olen teinud ka mõned nn digikülastused neile, kellel on olnud arvutivõimalus.

Aja jooksul olen kohaliku keele selgeks saanud ning hakanud mõistma seda, mida saab mõista ainult kohalik. Igas piirkonnas on midagi, mida ei ole teises, ja kasuks tuleb, kui oskan sellega arvestada. Mitmel

korral juhtus, et mulle öeldi, *Nii me ei tee, nii me ei räägi*! Preester ei tohi küttepuid kanda, isegi siis, kui ta teeb kodukülastust! Preester ei tohi labidat kätte võtta! Aga pastor võib! Minul on vaja kannatlikkust selgitada, miks tuleb üht- või teistmoodi käituda, ja kuidas see suhestub kristlaseks olemisega. Kultuuri ja keelt ning käitumisnorme ei mõõda tunnetega, vaid praktilise kasulikkusega või toimimisega igapäevase usuelus. Nii kohalikel kui minul on olnud suur väljakutse teineteise mõistmisel. Kuid palve ja igaühe isiklik pühendumine on aidanud ületada konkurentsitunde katoliiklaste-protestantide vahel, preestri-pastori vahel, traditsioonide-jätkusuutlikkuse vahel, heaolu-eneseohverduse vahel.

Misjon on Jumala töö inimeste sees ja inimeste kaudu. See nõuab palvet ning pühendumist. See nõuab usku ja usaldust. See kinnitab ja karastab. See toob tänu. Ma teadsin Leetu minnes, et Jumal avab ja sulgeb, varustab ning kaitseb. Olen kuulutanud, õpetanud, ehitanud, olnud raamatupidaja ja kojamees, et igati hoida kindlat joont. Minu arusaam on alati olnud, et lisaks palvetele ja kuulutamisele on tähtis Sõna õpetada. Jumala Sõna on väärtuslik ja eluline.

Hugo Oengo ütles kord: *Kas teeme trikke, et inimesed tuleksid? Väärtusliku annab ainult Jumal.* Tänu Jumalale, et mitmed inimesed, kes kunagi ei lugenud Piiblit, täna loevad, kes ei palvetanud kodus, täna palvetavad, kes ei osalenud koguduse elus, mõistavad iga liikme panuse olulisust.

ANDRUS KASK,
misjonär Leedus

Foto: erakogu

Foto: erakogu

MISJON JAKUUTIAS

Olen pärit Jakuutia polaaralalt. Rahvusliku kuuluvuse järgi olen evenk. Olen 51-aastane, abielus ja meie peres on 7 last.

Minu abikaasa võttis Kristuse oma ellu vastu meie kodukülas 1992. aastal. Mina pöördusin 1994 nelipühi kiriku töö tulemusena. Minust sai kohe aktiivne töötegija ning 1995. aastal pühitseti mind oma kiriku misjonäriks. Sellest alates hakkasin vabal ajal külades ringi sõitma ja evangeliseerima. 1997. aastal lõpetasin vaimulike kursuse ja mind pühitseti pastoriks. Viimastel aastatel oleme koos abikaasaga palju ringi reisinud Jakuutia polaaraladel. Seal on rajatud kaheksa uut kogudust, mille liikmeskond koosneb põliselanikest – peamiselt evenkidest, jakuutidest ja dolgaanidest. 2003. aastal rajatud kogudus on olnud väga aktiivne. Tegime algust laste- ja vanglatööga, toitsime kaks aastat kodutuid. Praegu on meil liikmeid 40 (koos lastega 70). Salvestasime ajaloo esimese jakuudikeelse ülistuslaulude plaadi. 2007. aastal tegime 1600 km pikkuse misjonireisi piki Leena jõge. Kuulutasime Kristust jõeäärsete külade kaluritele, peamiselt evenkidele. 2010. aastal alustasime teenimistööd nihvide, uljinide, negidaalide ja evenkide juures. Tahame tööd jätkata ja palvetame transpordivõimaluse pärast, et teha uus misjonireis piki Leenat.

Tahaksin jagada üht kogemust reisilt Põhja-Jakuutiasse. Külastasime talvisel ajal mitmeid kogudusi ja sõitsime läbi enam kui 3500 km. Ühes inimtühjas paigas suri meie maasturi mootor korraga välja. Välisõhu temperatuur oli tookord miinus 63 kraadi ja kõigil meil polnud sellele vastavat riietust. Olukord oli kriitiline, sest kui diiselmootor maha jahtub, pole seda sellises külmas enam võimalik käivitada. Palvetasin ja mu käed hakkasid otsekui iseenesest toimetama. Ühendasime voolikud ringi, pumpasime kütusefiltrisse õhku ja imekombel läks maastur käima. Pääsesime viimasel hetkel külmumisest. Halleluuja, jõudsime õnnelikult Jakutski linna!

Selliseid olukordi on reisidel olnud palju ja Issand on alati aidanud!

DZHULUSTAN,
EMK Teoloogilise Seminari tudeng

LÄKITUS, MIS MUUDAB ELU

Ühinenud Metodisti Kiriku maailma misjoniteenistus (General Board of Global Ministries, tuntud ka lühendina GBGM) on aktiivne mitmel rindel ja seotud paljude projektidega. Nende seas on humanitaar- ja katastroofiabi, hariduse edendamine, kirikute teenimistöö mitmekülgne toetamine ja palju muud. Ennekõike aga on see misjonäre väljasaatev ühing – seejuures rõhutatult misjonäride läkitamine kõikjalt maailmast kõikjale maailma (ingliskeelne moto kõlab „From Everywhere to Everywhere"). Misjonäre on aga mitut moodi ja mitmelaadsete ülesannetega. Üks osa programmist on noorte misjonäride töö, mida me rahastame. See on tuntud nime all „Global Mission Fellows" ning hõlmab noori vanuses 20-30 eluaastat, kes ligi kaks aastat teenivad mingi teise riigi kiriku või kristliku organisatsiooni raames. Alates 2013. aastast on näiteks Euroopas olnud kümneid ja kümneid noori, kes on tulnud siia teenima erinevatest maailmajagudest. Kuna Euroopas teenivad misjonärid on minu vastutusala, siis on mul rõõm olnud toetada nende tööd paljudes kohtades: näiteks koostöö noore kolumbialasega, kes töötas Ukraina metodisti kirikus lastega, Libeeria noormehega, kes aitas kaasa Brüsselis kirikute migratsiooniteenistuses, kambodžalasega, kes oli Iiri metodistide surfiklubi tiimis jpt.

Eesti Metodisti Kirik on noorte misjonäride programmiga olnud seotud mõlemal suunal: Merlin Metsla läkitati aastal 2015 Brasiiliasse ning Mary Kuronzwi tuli Zimbabwest Tallinna teenima. Kindlasti on huvitav nende mõtetest ja kogemustest lugeda; seega esitasin Maryle ja Merlinile kolm küsimust:

Foto: Üllas Tankler

Mary.

Miks otsustasid minna teenimistööle noore misjonärina?

Mary: See oli otsus, milleni jõudsin pärast pikaajalist igatsust kristlikus teenimistöös osaleda. Minu kutseks misjonitööle oli sisemine sund ja julgustus Jumalalt tema missiooni edasi viia. Kasvasin üles, nähes misjonäre teenimas, aga mul ei olnud kunagi tunnet, et mina ühel päeval võiksin otsustada oma usuteel sellist sammu astuda. Kui lõpetasin ülikooli, kavatsesin tööle asuda ärialal. Tegingi seda, kuid tundus, et mu elust oli mingi tükk puudu. Ma ei olnud õnnelik ja mu sisemuses püsis kutse minna välja ja teenida Jumalat. Kuna tahtsin usus kasvada, tegin otsuse järgida seda sisemist kutset ja minna misjonitööle; see muutis mu elu. Puuduv tükk asetus oma kohale ja minus oli rahu, sest Jumal andis mulle uued sihid.

Merlin: Teised kultuurid ja nende tundmaõppimine on alati olnud minu jaoks põnev teema. Ajal, kui GMF programmist kuulsin, olin hiljuti lõpetanud seminari, peatusin ajutiselt Inglismaal tuttavate juures ja otsisin oma elule edasist suunda. Mäletan, et minu peamine palve oli, et saaksin teha Jumala tahtmist oma elus. Samas oli igatsus kuhugi reisida ja teha midagi põnevat ja ka kasulikku samaaegselt. Kui Üllas Tankler minuga ühendust võttis ja sellest programmist rääkis, sain aru, et see võib olla minu palvete vastus. Kui mind võeti programmi vastu, oli see minu jaoks järjekordne kinnitus, et selle taga on Jumal. Misjonärina kusagil teenimine tundus sel hetkel väga loomulik valik – kool oli lõpetatud ja Eestis otseselt mingeid kohustusi ei olnud. Veelgi kinnitust lisas tõsiasi, et olin igatsenud teistkordselt (ja eelistatult pikemaks ajaks) Brasiiliasse minna ning Jumal täitis ka selle igatsuse.

Kas kogesid mingeid üllatusi või kultuurišokki misjonärina teenides?

Mary: Ma olen pärit kultuurist, kus kogukond on iga inimese jaoks oluline. Põhiline hoiak on „Mina olen olemas, sest sina oled olemas" – suhestumine. See kultuurikontekst andis mulle lisamotivatsiooni misjonitööle minekuks, sest soovisin teenida maailma. Aga noore täiskasvanuna kogesin tõelist šokki individualismiga kokku puutumisel.

Kindlasti šokeeris mind ka see, et koogi peale võib panna kala. Ma ei olnud kunagi söönud mereandidega küpsetist ja see tundus mulle väga võõrastav.

Merlin: Kuna Brasiiliasse minnes oli mul elementaarne aimdus nii keelest kui ka kultuurist, olin alguses üsna enesekindel, et saan hakkama. Samas võib-olla kõige raskemalt elasin üle esimest hommikut

oma uues kodus. Tuba, kus olin ööbinud, oli pisike. Polnud isegi riidekappi, et oma asjad korralikult lahti pakkida. Seal oli voodi, väike lauake ja tool. Sääsed olid mind öösel isuga söönud ja loendasin üksnes käelabadel, mis olid teki alt välja jäänud, paarkümmend säässehammustust. Olin jõudnud linnakesse pimedas ja seega ei olnud mul ettekujutustki, milline see välja võiks näha. Ma ei tundnud tegelikult veel kedagi ja hakkasin maja jagama kahe misjonäriga – üks kongolanna, teine brasiillanna, kes olid seal juba mõnda aega elanud. Olin ühega neist põgusalt suhelnud, kuid tegelikult alles eelmisel õhtul isiklikult kohanud ning pidin hakkama neid koheselt usaldama. Muud varianti ei olnud, sest minu edasine elu sõltus paljuski neist. Sel hommikul oli terve „turvalisuse võrk" minu alt kadunud ja küsisin endalt, kas ma ikka olin selleks valmis. Selle aja jooksul oli väga raske harjuda mõttega, et ma ei saa lihtsalt linna peale, parki ega metsa jalutama minna – nagu ma Eestis meeleldi teen, et üksi olla – sest see ei ole turvaline. Meie mõistes parki ega metsa seal lähedal isegi ei olnud. Ainuke võimalus hetkekski omaette jääda oli püsida oma külma kivipõrandaga pisikeses toas, kus aknal olid trellid ees ja seega meenutas veidi – nii oma väiksuse kui ka hetke-emotsiooni põhjal – vangikongi. Ka päevasel ajal pidid lukus olema nii sisehoovi metalluks kui ka maja välisuks. Aja jooksul õppisin tundma palju toredaid inimesi, peagi kolisime kenamatesse ruumidesse ning edasi tuli vaid uue reaalsusega harjuda ja mõista, et Brasiilias on suhted palju olulisemad kui elamistingimused. Kodu peab olema füüsiliselt sinu kindlus, kuid muus mõttes igati avatud kõigile sõpradele. Kuigi minu mõistus ei tahtnud sellega alguses kuidagi leppida, pidin endale veel aeg-ajalt meenutama, et Brasiilia-septembris ei hakka puulehed kollaseks minema, sääsed võivad olla tapvalt mürgised ning kuu kasvab ja kahaneb lõunapoolkeral teises suunas.

Mida sa õppisid oma misjonikogemusest?

Mary: Olles teeninud noore misjonärina, olen õppinud armastama inimesi tingimusteta. See kogemus muutis ka minu arusaamist misjonitööst selles mõttes, et nüüd ma ei teeni teisi, vaid koos teistega selle nimel, et Jumala au saaks ilmsiks. See kinnitas mu usku ja õpetas nägema alati ja igas olukorras valguskiirt. Meil kõigil on läkitus kanda edasi Jumala tööd igal võimalikul viisil, hoolimata sellest, kes me oleme.

Merlin: Usun, et see ei tule üllatusena: misjonärina õpid paremini tundma nii Jumalat kui ka iseennast. Esiteks mõistsin, et pean õppima Jumalat usaldama kõigis asjus ja igal pool. Kui oled võõras kohas, ei tea selle koha reegleid ning ei saa kõigest aru, ei saa sa enam iseenda tarkusele toetuda, vaid pead Jumalaga pidevas osaduses olema ja Tema Püha Vaimu tarkust paluma. Ja Teda kuulama. Sellest võib sõltuda sinu elu. Teiseks hakkasin mõistma, et olen elanud väga privilegeeritud elu; et tõsiasjas, et kasvasin üles maal, kasutatud riideid kandes ja teistega tuba jagades, ei ole midagi dramaatilist. Mul on olnud alati söök laual; elan riigis, kus väärtustatakse haridust (ka huviharidust), korruptsiooni pole mõtet mainidagi ning tänaval liigelda on turvaline. Isegi minu nahavärv teeb minu jaoks lahti paljud uksed maailmas. Eestist sai minu jaoks heaoluriik. Kõik see teeb tänulikuks ja alandlikuks. Kolmandaks avastasin, et meil on inimestena üksteiselt nii palju õppida. Seda saab teha koos olles, koos tehes ja üksteisega avameelselt suheldes.

***

Oleks väga tore, kui leiduks veelgi noori meie kirikus, kes tunnevad kutsumust ja näevad võimalust misjonitöös paar aastat teenida. Lähemat teavet programmi kohta leiab aadressil https://umcmission.org/global-mission-fellows/. Kui tekib küsimusi, võib mulle kirjutada utankler@gmail.com

ÜLLAS TANKLER,
Ühinenud Metodisti Kiriku maailma misjoniteenistus

Eesti Metodisti Kiriku Teoloogilises Seminaris on GBGM-i läkitusel misjonäridena teenimas rektor Külli Tõniste ja õppejõud Douglas Childress.

Foto: erakogu

Merlin koos Annega.

INTERNETI-MISJON

Internetis evangeliseerimise teema on tänapäeval aktuaalne. Internetis evangeeliumi kuulutamiseks vajalikke teadmisi ja oskusi on vaja nii kristlaste isiklikus elus kui ka kiriku meediateenistuses. 21. sajandil seisab maailm silmitsi uue „meediakultuuriga", mis kujundab järgmise põlvkonna mõtlemist. Meedia ümbritseb meid kõikjal, alates kodustest teleritest ja nutitelefonidest kuni suurte reklaamtahvliteni teel. Heidame pilgu meediavõimaluste statistilisele teabele aastal 2020:

- interneti kasutajaid on maailmas 4,57 miljardit inimest;
- maailmas on 5,15 miljardit mobiilikasutajat;
- üle poole maailma inimestest kasutab sotsiaalvõrgustikke;
- *Facebook* on maailmas enimkasutatav sotsiaalne platvorm, millel on iga kuu 2,6 miljardit aktiivset kasutajat.

Nagu näitab statistika, on tänapäeval võimalus edastada kristlikke ideid, levitada Jumala põhimõtteid sellise vahendi kaudu nagu massimeedia. Meediasõnumi loomine pole kunagi olnud lihtsam kui 21. sajandil. Kui veel tele-evangelistide ajastul said vaid rikkad kirikud või ärimehed kasutada investeeringuid miljoneid inimesi mõjutanud meediatoote loomiseks, siis täna on võimalik nutitelefoni kasutades otseülekannet edastada või kiriku jumalateenistusest kvaliteetseid fotosid teha. Ja see sõnum võib jõuda miljonite inimesteni. Seetõttu on tänapäeval kristlastel ainulaadne võimalus kasutada seda koguduste arendamiseks ja evangeeliumi levitamiseks.

Foto: erakogu

Meediaanalüütiku Phil Cooki sõnul oli möödunud põlvkonna inimestel oma loo jagamiseks ainult üks võimalus – trükkida raamatuid, ajakirju, brošüüre või teha seda ürituste (jutluste, konverentside) kaudu. Kõik need võimalused olid kas kallid või nõudsid palju organiseerimist ja ettevalmistust. Täna elame maailmas, kus mõju on vastupidine. Sõnumit võivad edastada tekstiväljaanded veebilehel, blogis või suhtlusvõrgustikus, helimaterjalid ja videosisu. Praegusel ajal on meedia abil tekkinud võimalus kirik sotsiaalvõrgustikes nähtavaks teha. Üle 46% koguduste rajajatest väidavad, et sotsiaalmeedia on nende kõige tõhusam teabe levitamise vahend. Inimesed on tunnistanud, et *Covid-19* põhjustatud isolatsiooni ajal on kristlaste tegevus sotsiaalmeedias neil üllatavalt aidanud Jumalale lähemale jõuda.

Evangeeliumi levitamiseks internetis saate kasutada erinevaid vorme: blogisid, veebilehti, *YouTube*'i kanaleid, sotsiaalvõrgustikke (*Instagram, Facebook, TikTok, Twitter* jt). Selleks, et mõista, kuidas need platvormid töötavad ja ka kristlikku sõnumit internetis tõhusalt levitada, on vaja inimesi, kellel on teadmised ja oskused meedia ja interneti valdkonnas. Kiriku meediameeskonna suuruse ja kvalifikatsiooni arendamine on osa sellest protsessist, kuna sellest sõltub meediasisu kvaliteet, veebipõhise evangeliseerimise tõhusus ja kiriku mõju internetis. Apostel Paulus kirjutas koloslastele: „Mida iganes te teete, tehke seda südamest nagu Issandale ja mitte inimestele" (Koloslastele 3:23). Kristlased on kutsutud tegema hästi kõike, mida nad teevad, olgu see töö või teenimine koguduses. Kuid mitte alati ei leidu kirikus meediavaldkonnas kvalifitseeritud inimesi, kes suudaksid organisatsiooni tegevusse uusi tehnoloogiaid juurutada. Sel juhul võime meie kristlastena olla „valguseks" oma isiklikel sotsiaalmeedia kontodel. Saame kirjutada postitusi, esitada küsimusi ja pidada inimestega isiklikke vestlusi. Internetis suhtlemise kaudu saame inimese juhtida meeleparanduse palvele ja selle tulemusena võib temast saada osa Kristuse kirikust.

OLEKSANDR HORODYLOVSKYI,
Tallinna kogudus

TELLI AJAKIRI KODUTEEL 2022. AASTAKS!

Oleme südamest tänulikud, et oled olnud ajakirja Koduteel lugeja! Loodame, et ajakirja sisu on pakkunud põnevat lugemist, julgustust ja kinnitust sinu usuteel ning jääd meie lugejaks ka järgmisel aastal!

Ajakirja aastatellimuse hind 2022. aastaks on 20 eurot (sisaldab nelja numbrit).
Tellimuse vormistamiseks võta allolevate kontaktide abil ühendust ning anna teada oma nimi ja aadress, kuhu ajakirja soovid.
Kogudustele pakume soodustust: iga kümnes tellimus on tasuta. Koguduste kaudu tehtud tellijatele saadame ajakirjad kas kogudusse või koju – täpselt nii nagu tellija seda soovib.

KODUTEEL

Kontaktandmed:
Toimetaja Marjana Luist
Telefon: 5012483
koduteel@metodistikirik.ee
Postiaadress:
Ajakiri Koduteel
Narva mnt 51 Tallinn 10120

KAS SA TEAD?

Misjonärid on inimesed, kes lähevad erinevatesse riikidesse ja räägivad inimestele, et Jeesus armastab neid. Teistes riikides ei räägita eesti keelt. Sageli peavad misjonärid õppima selgeks uue keele, et suhelda kohalike inimestega.

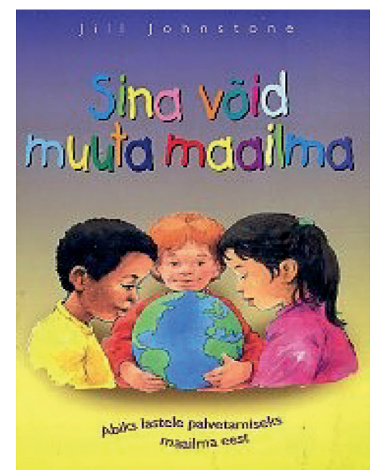
Õpi sinagi selgeks lause „Jeesus armastab sind!" vähemalt kolmes uues keeles.

- inglise keeles: Jesus loves you! (Dšiisus lavs ju)
- läti keeles: Jēzus tevi mīl! (Jeesus devi miel)
- soome keeles: Jeesus rakastaa sinua! (Jeesus rakastaa sinua)
- hispaania keeles: Cristo te ama! (Kreestou tai ahma)
- vene keeles: Иисус любит тебя! (Iisus ljubit tebja)
- prantsuse keeles: Jésus t'aime! (Zhehzoo tem)
- mandariini keeles: Ye Su ai ni! (Jea soo eje knee)
- saksa keeles: Jesus liebt dich! (Jesus liibt dih)

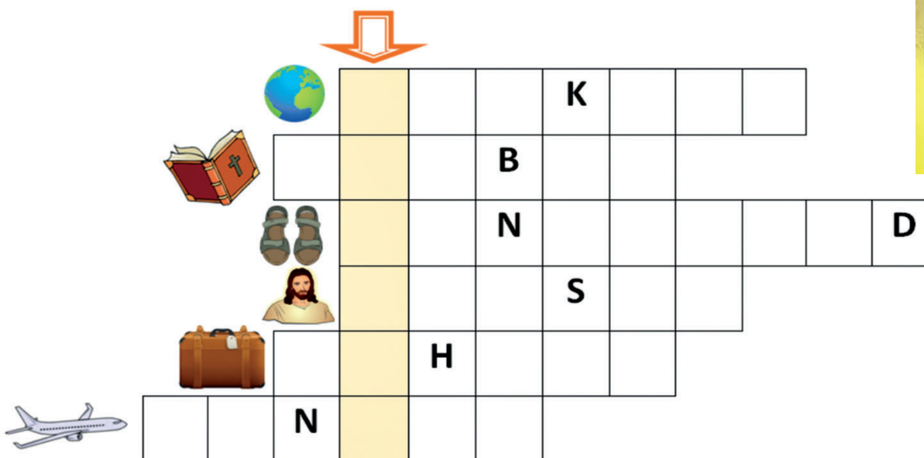
Selle QR koodi taga on peidus laul, mis õpi selgeks enne misjonireisile minemist.

RAAMATUSOOVITUS:

LAHENDA RISTSÕNA!

Lastenurga autorid: Eliisabet Toodo, Veronika Taimla, Lea Kübar

Fotod: Marjana Luist

EMK vaimulike õppe- ja osaduspäevad oktoobris 2021.

Vaimulike õppe- ja osaduspäeval tegi esmaettekande vaimulike ülistusgrupp.

ISSN 1406-2291